

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

ση του συνδικαλιστικού κινήματος. Έχοντας μια γραμμή μετώπου με το ψευτο - ΚΚΕ προσπαθεί να κερδίσει θέσεις μέσα στην συνδικαλιστική γραφειοκρατία που θα του είναι απαραίτητες όταν, όπως πιστεύει, θα έλθει στην εξουσία. Προς στιγμή παράλληλα με το κέρδιμα αυτόν των θέσεων εντέλλεται την δημιουργία για το δυνάμωμα της εκλογικής του πελατιάς.

ΤΑ «ΑΝΑΝΕΩΤΙΚΑ» ΡΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΟΣΚΙΣΤΕΣ

Για τους πρώτους, το πρόβλημα είναι στην κοινοποίηση του Συνδικαλιστικού Κινήματος. Γενικά στην κοινοποίηση και όχι σε κάποιο συγκεκριμένο κόμμα που έχει την ευθύνη για το κατέλλημα του συνδικαλιστικού κινήματος. Παραδόξως αυτά τα ρεύματα είναι υπέρ της «πολιτικοποίησης» αλλά ενάντια στην «κομματικοποίηση» και την πολιτική δεν την κάνουν τα κόμματα. Άλλωστε και αυτοί οι ίδιοι συγκροτούν πολιτικά κόμματα και μάλιστα δύο, την ΕΑΡ και το «Κ-ΚΕ» ε.π. Α.Α. Και αυτά τα κόμματα, δουλεύουν με την δικιά τους πολιτική γραμμή για τον συνδικαλισμό.

Για τους τρoσκιστές με τις διάφορες μορφές τους μέχρι τους διαρρηχτές της λεγόμενης «Κομμουνιστικής Αναγέννησης» το πρόβλημα υπάρχει πάντα σε σχέση με την «αγωνιστικότητα» του ψευτο - ΚΚΕ. Απια για τους είναι το ότι το ψευτο - ΚΚΕ δεν εφάρμοσε μια πολιτική κλιμάκωσης των 24ωρων ψευτο - απεργιών, δεν εφάρμοσε δηλαδή περισσότερο πραξικοπηματισμό και σοσιαλισμό.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΓΑΤΗ

Η ανοδος του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία πέρα των άλλων σημαίνει και σημαντικές αλλαγές στην οικονομία της χώρας. Το κρατικό - χρηματιστικό κεφάλαιο σταδιακά, αλλά με άλματα και βίαια πήρε την ηγεμονία και εδραίωσε την κυριαρχία του. Έγινε το νέο μεγάλο αφεντικό της εργατικής τάξης. Ένας εργοδότης που εφάρμοσε έναν οικονομικό φασισμό πάνω στους εργαζόμενους με αποκορύφωμα την απαγόρευση των αυλήσεων πάνω στα μεροκάματα και τους μισθούς, το 1983 επί Αρσένη όπως και στην διετία 1986 - 1987 επί Σημίτη.

Το Συνδικαλιστικό Κίνημα στάθηκε ανήμπορο να δει αυτή την τεράστια εξέλιξη και να προσαρμοστεί εκεί την ταχτική του και στην στρατηγική του. Και αυτό δεν ήταν απλά ένα ζήτημα σε σχετισμών απέναντι στο ισχυρότερο τώρα κρατικό κεφάλαιο και την ανύψωση της κρατικής γραφειοκρατίας.

Το ζήτημα ήταν ότι όλες οι αστικές και φιλοϊμπεριαλιστικές δυνάμεις όχι μόνο έκρυψαν αυτή την αλλαγή, αλλά ιδιαίτερα με επικεφαλής το ψευτο - ΚΚΕ αποπροσανατόλισαν το εργατικό κίνημα. Με την θεωρία τους περί «κρατικο-μονοπωλιακού καπιταλισμού», θεωρία που είναι σημεία όλων των ρεβιζιονιστικών και τρoσκιστικών δυνάμεων στη χώρα, έστρεψαν το Συνδικαλιστικό Κίνημα - στα λόγια τουλάχιστον - ενάντια στην υποτελή «Μονοπωλιακή αστική τάξη». Όμως δεν σταμάτησαν μόνο στα λόγια. Κάτω απ' αυτή τη θεωρία θέλησαν να φορέσουν αριστερή μάσκα σε μια πρακτική υλοποίηση του εργατικού κινήματος τόσο στο κυρίαρχο κρατικοχρηματιστικό κεφάλαιο, όσο και στην μικρή και μεσαία αστική τάξη.

Ψευτο - ΚΚΕ και ΠΑΣΟΚ σ' όλο το προηγούμενο διάστημα έστησαν «αγώνες» μόνο σ' εκείνες τις βιομηχανίες που θα περνούσαν αργότερα, με τις περιβόητες κρατικοποιήσεις, στα χέρια της κρατικής γραφειοκρατίας. Αλλά και αυτοί οι «αγώνες» ποτέ δεν άγγιξαν ένα πράγμα που όλοι έχουν συμφωνήσει να μείνει χαμηλό στην Ελλάδα. Το ύψος του μεροκάματος και του μισθού.

Στην προηγούμενη περίοδο, 1974

- 81, το μπλοκ της νέας δεξιάς μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα με κέντρο τον και επικεφαλής το ψευτο - ΚΚΕ είχε καταφέρει να δώσει αποφασιστικά χτυπήματα στον εργοστασιακό συνδικαλισμό και μέσα από εκεί να βαλλει τις βάσεις για το στήσιμο μιας γερής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που θάπερνε στα χέρια της με αρκετή κρατική παρέμβαση τα ανώτατα και ανώτερα συνδικαλιστικά όργανα. Έτσι η εργατική τάξη βρέθηκε στην πιο κάτω κατάσταση:

● **Απέναντι στο κράτος:** Θεωρητικά και οργανωτικά άσπλη. Μιας και κανείς δεν τοποθετούσε την κρατική γραφειοκρατική αστική τάξη όχι μόνο σαν το μεγαλύτερο εχθρό, αλλά ούτε καν εχθρό των εργαζόμενων. Ενώ αντίθετα από το ψευτο - ΚΚΕ έμπαινε συν συμμαχός των εργαζόμενων απέναντι στην υποτελή «μονοπωλιακή αστική τάξη». Αλλά ακόμα λέμε και οργανωτικά άσπλη γιατί εκείνα τα συνδικαλιστικά όργανα που από την ίδια την δομή τους (ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα, ΓΣΕΦ), θα μπορούσαν να αντιπαρατεθούν στο κράτος, ιδιαίτερα στα ζητήματα των συλλογικών συμβάσεων, βρέθηκαν στα χέρια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Έτσι λοιπόν μπόρεσε ο κρατικός γραφειοκρατικός καπιταλισμός, να επιβάλλει νόμους που απαγόρευαν τις αυλήσεις, να υπογράψει με την συνδικαλιστική γραφειοκρατία συμβάσεις ξεπούλημα για τους εργαζόμενους, να κατεβάσει τα ΜΑΤ και να εξαγορεύσει απεργούς, να απολέει ότι ώρα θέλει συνδικαλιστές και εργαζόμενους, να εκβιάζει συνειδήσεις για το πρόσχημα να βρει δουλειά στους απεργούς, να λιώνει από την βάρβαρη εκμετάλλευση, την εντοικοποίηση και τον Πυσοκο - Εσατζίδικο ρομφανισμό τους εργάτες μέσα στα κρατικά εργοστάσια και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα να μην «κοινιέται φιλλο». Και αυτό γιατί μέσα στο κάτεργο του κρατικού γραφειοκρατικού καπιταλισμού, δεσμοφύλακες των εργατών βρέθηκαν τα τσαρικά της ρώσικης υπερδύναμης στην Ελλάδα.

● **Στο μεγάλο ιδιωτικό κεφάλαιο.** Και εκεί η εργατική τάξη βρέθηκε άσπλη. Γιατί πάνω απ' όλα το ψευτο - ΚΚΕ είχε φροντίσει την προηγούμενη περίοδο να διαλύσει τα εργοστασιακά συμμαχία. Πέρα όμως απ' αυτό και παρά το ότι η ιδιωτική αστική τάξη βρέθηκε στο στόχαστρο των δυνάμεων του κρατικοχρηματιστικού κεφάλαιου, το ψευτο - ΚΚΕ και το ΠΑΣΟΚ δεν ήταν δυνατόν να κάνουν «αγώνες» για δύο βασικούς λόγους: α) Γιατί έπρεπε να ηυληθεί ιδεολογικά το βιομηχανικό προλεταριάτο, ο μεγάλος κοινός εχθρός συνολικά της αστικής τάξης.

Όλα τα τμήματα της αστικής τάξης, βρέθηκαν σε μια «ερημότητα» απέναντι στην πιο πρωτοπόρα τάξη. Είναι επικίνδυνο για τους να παίζουν μ' αυτό το τμήμα του πληθυσμού. Αυτός είναι και ο β) λόγος. Ένα απεργιακό κίνημα στα εργοστάσια θα μπορούσε να σημαίνει συνολικότερες ανατροπές για την πολιτική τους.

● **Στην μικρή και μεσαία βιομηχανία και βιοτεχνία:** Ένα μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης γνωρίζει την πιο βάρβαρη εκμετάλλευση και καταπίεση σ' αυτό τον τεράστιο χώρο. Και εδώ η εργατική τάξη βρέθηκε άσπλη. Το ψευτο - ΚΚΕ κάλεσε τους εργάτες να υποτάξουν τα ταξικά τους συμφέροντα σ' ένα υποτεθμένο «αντιμονοπωλιακό μέτωπο». Είναι γνωστό στους αναγνώστες μας το πως προσπαθεί να δώσει το εργατικό κίνημα της υπηγοεπισκευαστικής ζώνης στα συμφέροντα της «μικρής εργοδοσίας» του λιμανιού, το πως μετέτρεψε το κίνημα των εμποροπαικτών σε ούρα του μικρού εμπορικού κεφαλαίου.

Χρειάζεται λοιπόν μετά απ' όλα αυτά, να έχει κανείς τεράστιο θράσος για να μπορεί να λέει πως το συνδικαλιστικό κίνημα έχασε την μαζικότητά του γιατί έκανε πολλούς οικονομικούς αγώνες! Τι εν-

νοει όμως μ' αυτό το ψευτο - ΚΚΕ;

Μέσα στα λόγια του υπάρχει μια αλήθεια. Το ότι οι εργαζόμενοι απομόνωσαν, αυτό που το ψευτο - ΚΚΕ ονομάζει «οικονομικό αγώνα». Τις διασπαστικές και απεργοσπαστικές 24ωρες ψευτο - απεργίες.

Αυτές όμως, οι κάθε 3 - 4 μήνες 24ωρες ψευτο - απεργίες, κομμάτι σχέση δεν έχουν με οικονομικούς αγώνες. Ήταν μια προσπάθεια του σοσιαλϊμπεριαλισμού να τραβήξει την εργατική τάξη στο πλευρό του, ενάντια στα τμήματα της αστικής τάξης που δεν ήθελαν την ηγεμονία του. Ιδιαίτερα ενάντια στην λεγόμενη μετά το 1985 «δεξιά στραφή» της Κυβέρνησης, σε εκείνους δηλαδή τους υπουργούς που δεν ήθελαν την «απλή αναλογική», την συγκυβέρνηση δηλαδή ΠΑΣΟΚ - ψευτοΚΚΕ.

Το ψευτο - ΚΚΕ δημαγωγεί πάνω στην πολιτική της πεινας που ασκούσε συνολικά η αστική τάξη και προσπάθησε να εκμεταλλευτεί την αντίθεση των εργαζόμενων ενάντια σ' αυτή την πολιτική. Δεν έπρεπε όμως με τίποτα η εκμετάλλευση αυτής της αντίθεσης να ετοιμάσει από μόνη της ένα έδαφος για το ξεπασμα ενός πραγματικού απεργιακού αγώνα. Γιατί το ψευτο - ΚΚΕ είχε ταξικό συμφέρον στο να περάσει συνολικά αυτή η πολιτική της πεινας. Μοναδικός τρόπος γιατί το ήταν 24 ώρες ψευτο - απεργίες. Και αυτό γιατί: α) Ο πραξικοπηματικός τρόπος που οργανώνονταν εξασφάλιζε από τα πριν τον πλήρη έλεγχο στην δικιά τους συνδικαλιστική γραφειοκρατία των Εργατικών Κέντρων. Οι εργάτες στη βάση, στους χώρους δουλειάς μάθαιναν αυτές τις ψευτο - απεργίες μόνο όταν αποσφαιζόνταν και πάντοτε από τα κρατικά μέσα ενημέρωσης, τον αστικό τύπο και τις ραδιοφωνικές δρόμους της Αθήνας.

β) Τα αιτήματα αποφαιζόνταν και αυτά από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία χωρίς ποτέ να μπει σε μια τουλάχιστον ζύμωση στη βάση και στις Γενικές Συνελεύσεις των πρωτοβάθμιων σοματιών. Και αυτό δεν ήταν απλά ένα ζήτημα δημοκρατίας.

Έγινε για να πνιγεί το βασικό σήμερα εργατικό αίτημα της πραγματικής αύξησης πάνω στο μεροκάματο. Αυτή λοιπόν η συνδικαλιστική γραφειοκρατία χωρίς να ρωτήσει κανένα διαπίσνωε ένα κομμάτι από αιτήματα και έπνιγε έτσι το συγκεκριμένο αίτημα. Οι ψευτο - απεργίες ποτέ δεν είχαν συγκεκριμένα οικονομικά αιτήματα.

γ) Εμποδίζαν την ανάπτυξη πραγματικών απεργιακών αγώνων στους χώρους δουλειάς. Και αυτό γιατί διασπούσαν βαρεία κάθε έννοια απεργιακού αγώνα. Οι εργαζόμενοι όλο και πιο πολύ γύριαν την πλάτη σ' αυτές. Για το ψευτο - ΚΚΕ και τους ανθρώπους του στους χώρους δουλειάς, ήταν απεργοσπαστές. Έτσι λοιπόν κάθε εργαζόμενος ήταν υποχρεωμένος να μπει σε υποχρεωτική αργία κάθε 2 - 3 μήνες για να μην τον πουν απεργοσπαστή. Ουσιαστικά οι ψευτο - απεργίες ασκούσαν μια ιδεολογική τρομοκρατία, μια σοσιαλφασιστική τρομοκρατία πάνω στους εργάτες.

δ) Είχαν το προσόν, για το ψευτο - ΚΚΕ, να μην στρέφονταν ενάντια στην κυβέρνηση συνολικά, αλλά σε συγκεκριμένους υπουργούς. Όταν κάλεσε να μην τον πουν απεργοσπαστή. Ουσιαστικά οι ψευτο - απεργίες ασκούσαν μια ιδεολογική τρομοκρατία, μια σοσιαλφασιστική τρομοκρατία πάνω στους εργάτες.

και άλλοι καλλιεργημένοι να θεωρούν αυτόν τον αγώνα σαν μια από τις αιτίες της κρίσης για τους τον συνδικαλιστικό κίνηματος! Αυτό ισχύει για το ψευτο - ΚΚΕ και τις δύο φράζεις του ΠΑΣΟΚ.

Η Ν.Δ. σαν το δικτοκράτο κώμα του μεγάλου ιδιωτικού κεφαλαίου δεν έχει κανένα ταξικό συμφέρον για την ανάπτυξη του εργατικού δικτατοκράτικού κινήματος. Αυτό άλλωστε έκανε και στην πράξη όλο το προηγούμενο διάστημα ιδιαίτερα στο ιδιωτικό κεφάλαιο το οποίο εκπροσωπεί. Παρά την ένταση της δημαγωγίας της η πράξη για τους εργάτες είναι το πιο ισχυρό κριτήριο. Και η πράξη της δεν ήταν τίποτα άλλο από το να χτυπάει το ΠΑΣΟΚ για κακή διαχείριση της πεινας των εργαζόμενων. Όσο για τους «ανανεωτές», όλη η δημοκρατιστική δημαγωγία τους αποκάλυπται σε ένα και μόνο πράγμα. Στην δραστήρια συμμετοχή τους στις πραξικοπηματικές 24ωρες ψευτοαπεργίες. Πως μπορεί να είναι ενισχυτικοί στα κομματικά κατέλληματα και να βγάζουν κορώνες για την αυτονομία του εργατικού κινήματος, όταν οι ίδιοι σαν μέρος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας κατέλλονται και διαλύουν το εργατικό κίνημα στη βάση;

Όσο για το ζήτημα του μεροκάματος, αυτά είναι αναχρονιστικά πράγματα για τους «ανανεωτές», είναι της εποχής που εργάτες φορούσαν τρανιάσκα!!!

ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Οι εργάτες φεύγουν από τα συμμαχία, γιατί η συνδικαλιστική γραφειοκρατία που τα ελέγχει, που ληστέι τον αγώνα για το ψωμί, αλλοιώνει πραξικοπηματικά την θέλησή τους και έπαυσε το πολιτικό παιχνίδι των τμημάτων της αστικής τάξης στην πλάτη τους. Αυτό είναι μια δίκαιη πράξη αντίστασης μέσα στους σημερινούς συσχετισμούς στο εργατικό κίνημα και είναι καλό. Αυτή είναι η κύρια πλευρά αυτού του φαινομένου. Το ότι είναι δηλαδή μια δίκαιη αντίσταση.

Είναι όμως μια παθητική αντίσταση. Αυτή είναι η δευτερεύουσα σημαση αρνητικής πλευρά. Το ζήτημα είναι να μετατρέψουμε αυτή την παθητική αντίσταση σε μια ενεργητική αντίσταση. Αυτό είναι σήμερα το κύριο καθήκον των επαναστατών μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Να ενωσουμε τους εργάτες ενάντια στην ασπία και την διαίθορα και άλλους καλλιεργημένοι να θεωρούν αυτόν τον αγώνα σαν μια από τις αιτίες της κρίσης για τους τον συνδικαλιστικό κίνηματος! Αυτό ισχύει για το ψευτο - ΚΚΕ και τις δύο φράζεις του ΠΑΣΟΚ.

Όσο αφορά το δεύτερο ζήτημα, τα «νέα» δηλαδή κινήματα εδώ το ψευτο - ΚΚΕ έχει δύο στόχους: α) Να τραβήξει στο σοσιαλφασιστικό του μπλοκ δυνάμεις που δείχνουν ιδιαίτερα... εναισθησία σε τέτοια κινήματα, όπως για παράδειγμα οι «αυτοπεριόσεις» στα πανεπιστήμια και β) Να χώσει σε ευρύτερα μέτωπα την συνδικαλιστική γραφειοκρατία που έχει συγκροτήσει. Να την βάλλει δίπλα στους Δήμους να «δουλέψει» στις χειτονίες για τον ολόπλευρο έλεγχο των εργαζόμενων.

Κανένα λοιπόν από τα αστικά κόμματα και ρεύματα δεν βλέπουν σήμερα ότι το βασικό πρόβλημα σήμερα είναι η πάλιν για πραγματικές αυλήσεις πάνω στο μεροκάματο. Φτάνουν μάλιστα άλλοι ανοιχτά

και άλλοι καλλιεργημένοι να θεωρούν αυτόν τον αγώνα σαν μια από τις αιτίες της κρίσης για τους τον συνδικαλιστικό κίνηματος! Αυτό ισχύει για το ψευτο - ΚΚΕ και τις δύο φράζεις του ΠΑΣΟΚ.

Η Ν.Δ. σαν το δικτοκράτο κώμα του μεγάλου ιδιωτικού κεφαλαίου δεν έχει κανένα ταξικό συμφέρον για την ανάπτυξη του εργατικού δικτατοκράτικού κινήματος. Αυτό άλλωστε έκανε και στην πράξη όλο το προηγούμενο διάστημα ιδιαίτερα στο ιδιωτικό κεφάλαιο το οποίο εκπροσωπεί. Παρά την ένταση της δημαγωγίας της η πράξη για τους εργάτες είναι το πιο ισχυρό κριτήριο. Και η πράξη της δεν ήταν τίποτα άλλο από το να χτυπάει το ΠΑΣΟΚ για κακή διαχείριση της πεινας των εργαζόμενων. Όσο για τους «ανανεωτές», όλη η δημοκρατιστική δημαγωγία τους αποκάλυπται σε ένα και μόνο πράγμα. Στην δραστήρια συμμετοχή τους στις πραξικοπηματικές 24ωρες ψευτοαπεργίες. Πως μπορεί να είναι ενισχυτικοί στα κομματικά κατέλληματα και να βγάζουν κορώνες για την αυτονομία του εργατικού κινήματος, όταν οι ίδιοι σαν μέρος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας κατέλλονται και διαλύουν το εργατικό κίνημα στη βάση;

Όσο για το ζήτημα του μεροκάματος, αυτά είναι αναχρονιστικά πράγματα για τους «ανανεωτές», είναι της εποχής που εργάτες φορούσαν τρανιάσκα!!!

ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Οι εργάτες φεύγουν από τα συμμαχία, γιατί η συνδικαλιστική γραφειοκρατία που τα ελέγχει, που ληστέι τον αγώνα για το ψωμί, αλλοιώνει πραξικοπηματικά την θέλησή τους και έπαυσε το πολιτικό παιχνίδι των τμημάτων της αστικής τάξης στην πλάτη τους. Αυτό είναι μια δίκαιη πράξη αντίστασης μέσα στους σημερινούς συσχετισμούς στο εργατικό κίνημα και είναι καλό. Αυτή είναι η κύρια πλευρά αυτού του φαινομένου. Το ότι είναι δηλαδή μια δίκαιη αντίσταση.

Είναι όμως μια παθητική αντίσταση. Αυτή είναι η δευτερεύουσα σημαση αρνητικής πλευρά. Το ζήτημα είναι να μετατρέψουμε αυτή την παθητική αντίσταση σε μια ενεργητική αντίσταση. Αυτό είναι σήμερα το κύριο καθήκον των επαναστατών μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Να ενωσουμε τους εργάτες ενάντια στην ασπία και την διαίθορα και άλλους καλλιεργημένοι να θεωρούν αυτόν τον αγώνα σαν μια από τις αιτίες της κρίσης για τους τον συνδικαλιστικό κίνηματος! Αυτό ισχύει για το ψευτο - ΚΚΕ και τις δύο φράζεις του ΠΑΣΟΚ.

Όσο αφορά το δεύτερο ζήτημα, τα «νέα» δηλαδή κινήματα εδώ το ψευτο - ΚΚΕ έχει δύο στόχους: α) Να τραβήξει στο σοσιαλφασιστικό του μπλοκ δυνάμεις που δείχνουν ιδιαίτερα... εναισθησία σε τέτοια κινήματα, όπως για παράδειγμα οι «αυτοπεριόσεις» στα πανεπιστήμια και β) Να χώσει σε ευρύτερα μέτωπα την συνδικαλιστική γραφειοκρατία που έχει συγκροτήσει. Να την βάλλει δίπλα στους Δήμους να «δουλέψει» στις χειτονίες για τον ολόπλευρο έλεγχο των εργαζόμενων.

Κανένα λοιπόν από τα αστικά κόμματα και ρεύματα δεν βλέπουν σήμερα ότι το βασικό πρόβλημα σήμερα είναι η πάλιν για πραγματικές αυλήσεις πάνω στο μεροκάματο. Φτάνουν μάλιστα άλλοι ανοιχτά

της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, να καθαρίσουμε τα συνδικάτα από αυτή την «κορπο του Αυγούστου», για να γίνουν οι ίδιοι οι εργάτες νοικοκυρήδες στα Συνδικάτα τους.

Γιατί οι εργάτες χρειάζονται ταξικό ενωτικό συνδικαλισμό σήμερα πιο πολύ από κάθε φορά για να αντισταθούν στην λαίλαπα του κλητικοχρηματιστικού κεφαλαίου και της επίθεσης συνολικά της αστικής τάξης.

Και αυτό δεν μπορεί να γίνει χωρίς την ολοκληρωτική αποδόμηση από κάθε έννοια και πρακτική κρατικού συνδικαλισμού και την ρήξη με την κρατική γραφειοκρατική αστική τάξη και τους μηχανισμούς της που αλλοιώνουν το εργατικό κίνημα.

Δεν μπορεί να γίνει χωρίς την αταλάντευτη και μέχρι το τέλος υπεράσπιση των ταξικών συμφερόντων των εργαζόμενων απέναντι στην βάρβαρητα συνολικά της αστικής τάξης και του κράτους τους. Και πάνω απ' όλα της υπεράσπισης του ψωμιού, της αταλάντευτης πάλης για την ανατροπή της πολιτικής της πεινας και της εξαθλίωσης.

Δεν μπορεί να γίνει χωρίς το τσάκισμα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και του πραξικοπηματισμού, την υπερασπίση και τον απόλυτο σεβασμό της εργατικής δημοκρατίας και της οργανωτικής αυτοτέλειας του συνδικαλιστικού κινήματος.

Δεν μπορεί να γίνει χωρίς την καταγγελία και το εμπόδιο του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλϊμπεριαλισμού, των μεγαλύτερων εχθρών της εργατικής τάξης που ρημάζουν την χώρα και είναι υπεύθυνοι για τα δεινά του λαού μας.

Μια τέτοια πολιτική ανασκόρπηση του συνδικαλιστικού κινήματος, ανεξάρτητα από τις μορφές που θα πάρει είναι σήμερα αναγκαιότητα και πόθος των εργατών.

Είναι η μοναδική διέξοδος όχι μόνο για το συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά για ένα συνολικό ανέβασμα του εργατικού κινήματος στο επίπεδο που απαιτεί η συγκεκριμένη ιστορική στιγμή.

ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΗΣ ΕΟΚ ΤΟ ΨΕΥΤΟ-ΚΚΕ:

- Εφαρμόζει τα σχέδια της Ρωσίας
- Δυναμώνει τη συνοχή της Ν. Δεξιάς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

σοσιαλϊμπεριαλισμού και στην θέση του ετοιμάζεται να τον διαδεχθεί κάποιος περισσότερο Γκορμπατσόφικός, με περισσότερες ικανότητες στην «π» τα μέσα» άλωση της πολιτικής εξουσίας και να ταλέντο, σαν κι αυτό του Βασιλείου, στην διπλοπροσωπία που υποκλίνεται στη «Δύση» και εκστασιάζεται ακούγοντας την φωνή του κυρίου απ' την «Ανατολή».

Σ' αυτόν ακριβώς τον σκοπό χωρεύει και το ψευτο - ΚΚΕ. Αναποκρίνεται θετικά στις συστάσεις Λαλιώτη για γρηγορότερη «γκορμπατσόφωση» του, ειδήμη θα μοιάσει στις «παρθεμένες» γερνοκόρες παρθένες που στέλνουν σινιάλα στο «νυμφίο» της ιστορίας» (Πρώτη - 14/3/88). Με άλλα λόγια δηλαδή ο φιλο-ρώσος του ΠΑΣΟΚ καλεί τον σύμμαχο, το ψευτο - ΚΚΕ, να βιαστεί και να προσαρμόσει τις θέσεις του, ριχνοντας νερό στο κρασί του, για να δυναμώσει η συνοχή του μπλοκ της Νέας Δεξιάς, ώστε να μπορέσει (και το ψευτο - ΚΚΕ μαζί) να κατακτήσει ολοκληρωτικά την πολιτική εξουσία και τον κρατικό μηχανισμό (=τον νυμφίο της ιστορίας).

Έτσι εξηγείται λοιπόν η έμμεση μεν αλλά σαφέστατη πλέον «στροφή» του ψευτο - ΚΚΕ με την αποδοχή της χώρας μέσα στην ΕΟΚ. Εφαρμόζει στην Ελλάδα την γκορμπατσόφική γραμμή της βαθμιαίας κατάληψης της εξουσίας σε συνεργασία με φιλο-ρώσους ψευτο-σοσιαλιστές, υφιστάτους ευρωπαϊκόφιλους θυμαστές του Γκορμπατσώφ και λοιπά κολεόπτερα, έτσι ώστε όλοι μαζί να αποτελέσουν ένα όσο το δυνατόν συνεκτικότερο μπλοκ εξουσίας, το μπλοκ της Νέας Δεξιάς.

Στη συνοχή αυτού του μπλοκ, το ψευτο-ΚΚΕ, προσφέρει τον οβολό του με την αλλαγή της θέσης του για την ΕΟΚ, πράγμα που το φέρνει σε ταύτιση με τις ανάλογες θέσεις της φιλο-ρώσικης φράξιας του ΠΑΣΟΚ. Η αγέλη των λύκων μεταμφιέζεται και εννοσιεύεται.

Ο «Λύκος» ενδύεται την ποδιά και τον σκούφο της «κοκκινισκουφίτσας» προκειμένου να ικανοποιήσει τις ορέξεις του σοσιαλϊμπεριαλιστή πατρών του. Όμως, όπως όλοι οι αντιδραστικοί, ξεχνούν κάτι: Τον λαό και την εργατική τάξη, που συσσωρεύει εμπειρία και γνώση για να ανεγείρει σε «κινητό» που θ' απονείμει δικαιοσύνη και θα μοιράσει οργή σ' όλους όσους επιβουλεύονται το μέλλον και την τύχη του.

ΕΝΑ ΘΕΜΕΛΙΑΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΝΓΚ

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Ας στρωθείμε, τώρα, στον πόλεμο. Αν ο πόλεμος καταβληθεί από ανθρώπους χωρίς στρατηγική πείρα, αυτοί οι άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να κατανοήσουν στην πρώτη βαθμίδα, τους βαθύτερους νόμους που διέπουν τη συλλογή ενός συγκεκριμένου υδρομετεωρολογίου (π.χ. το υψόμετρο) επαναστατικού πολέμου μιας της τελευταίας δεκαετίας). Στην πρώτη βαθμίδα, δε θα μπορούσαν να αποκτήσουν άλλο από την εμπειρία της προσωπικής συμμετοχής σε πολλές μάχες, που πολλές από αυτές θα τελείωναν με ήττα γι' αυτούς. Ωστόσο, αυτή η εμπειρία ή εμπειρία των νικών και προπαιχτών αποτυχιών, θα τους δίδουν τη δυνατότητα να καταλάβουν το πόλεμο στο σύνολό του, δηλαδή τους νόμους του συγκεκριμένου πολέμου, να καταλάβουν τη στρατηγική και την τακτική του, και έτσι, θα τους δώσει τη δυνατότητα να κερδίσουν με στοιχεία τον πόλεμο. Αν κείνη τη στιγμή, εμπιστευόταν τη διεξαγωγή του πολέμου σε έναν άπειρο άνθρωπο, αυτός, προσωπικά, δεν θα μπορούσε να καταλάβει τους πραγματικούς νόμους του πολέμου παρά μόνο αφού γνώριζε ένα σπέρμα ήττας (δηλαδή, όταν θα αποκτούσε πείρα).

Συχνά συμβαίνει να ακούμε φραστικές συντροφίες, που δεν αποφασίζουν να αναλάβουν κάποια δουλειά, να δηλώνουν πως δεν θα τα κάθονταν να τα βγάλουν πέρα. Γιατί σκέπτονται έτσι. Γιατί δεν έχουν σαφή ιδέα του χαρακτήρα και των όρων της δουλειάς ή δεν είχαν ποτέ την ευκαιρία να την αντιμετωπίσουν, ή την είχαν ποτέ απάνια, και γι' αυτό δεν τίθεται γι' αυτούς ζήτημα να ζήσουν τους νόμους της. Μα ακριβώς όταν αναλύουμε μπροστά τους λεπτομερώς και την κατάσταση και τους όρους της δουλειάς, τότε θα αρχίσουν να νιώθουν περισσότερη εμπιστοσύνη στον καιρό τους, και τότε θα δεχτούν να την αναλάβουν. Κι αν αυτοί οι άνθρωποι επιδοθούν για κάποιο καιρό σ' αυτή τη δουλειά, τότε θα αποκτήσουν πείρα, κι αν προσπαθήσουν έντιμα να διεισδύσουν στο βάθος της πραγματικής κατάστασης, αντί να κοιτάζουν με υποκειμενικό, μονόπλευρο και επιπόλαιο τρόπο τα πράγματα, τότε μόνοι τους θα βγάλουν συμπεράσματα για τον τρόπο που θα πρέπει να γίνει αυτή η δουλειά, και θ' αρχίσουν να δουλεύουν με περισσότερη εμπιστοσύνη. Αναπόφευκτα, η αποτυχία θα περιμένει μόνο εκείνους τους ανθρώπους που βλέπουν με υποκειμενικό, μονόπλευρο και επιπόλαιο τρόπο τα πράγματα, που όταν φτάσουν σε κάποιο καινούργιο σημείο, αδιαφορούν για την κατάσταση, δεν προσπαθούν να φτάσουν στην καρδιά του ζητήματος (της ιστορίας αυτού του ζητήματος και της τωρινής του κατάστασης) και, επιπλέον, αντισταθούν να φτάσουν ως την ίδια την ουσία του (στο χαρακτήρα του και στις σχέσεις, που έχει με τα άλλα ζητήματα), αρχίζουν αμεσώς να εκδίδουν, με αυταρξία, διαταγές και διατάγματα.

Συνεπώς, φαίνεται πως πρώτο βήμα στη διεργασία της γνώσης είναι η πρώτη επαφή με τα φαινόμενα του εξωτερικού κόσμου, δηλαδή η βαθμίδα των αισθήσεων. Δεύτερο βήμα, είναι η γενικήση των δεδομένων που προσφέρουν οι αισθήσεις, η τακτοποίηση και η επεξεργασία τους, δηλαδή η βαθμίδα των εννοιών, των κρίσεων και των απαγωγών. Μόνο όταν έχουμε μπροστά μας πάρα πολλά δεδομένα που μας προσφέρουν οι αισθήσεις (και όχι τμηματικά και ατελή δεδομένα), και μόνο στην περίπτωση που ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα (δηλαδή όταν δεν είναι αποτέλεσμα πλάνης των αισθήσεων), τότε μόνο είναι δυνατό να επεξεργασθούμε, με βάση αυτά τα δεδομένα, ορθές έννοιες και ορθές θεωρίες.

Εδώ υπάρχουν δύο σημαντικά στοιχεία που πρέπει να τα τονίσου-

με ιδιαίτερα. Είχαμε μιλήσει και προηγουμένα για το πρώτο, μα πρέπει να επανέλθουμε άλλη μια φορά είναι το πρόβλημα της εξάρτησης της έλλογης γνώσης από την αισθητηριακή γνώση. Όποιος θεωρεί πως η έλλογη γνώση μπορεί να μην προέρχεται από την αισθητηριακή γνώση, είναι ιδεαλιστής. Η ιστορία της φιλοσοφίας γνωρίζει τον λεγόμενο ρασιοναλισμό που αναγνώριζε μόνο την πραγματικότητα της γνώσης, αρνιόταν την πραγματικότητα της εμπειρίας, και αναγνώριζε πως μόνο στη λογική μπορούμε να βασιστούμε και όχι στην εμπειρία που μας δίνει η δια των αισθημάτων αντίληψη. Η πλάνη αυτής της τάσης είναι ότι τοποθετεί τα γεγονότα με το κεφάλι προς τα κάτω. Γιατί, αν μπορούμε να στηριχτούμε στα δεδομένα της έλλογης γνώσης, αυτό γίνεται ακριβώς γιατί αυτά πράξουν από τα δεδομένα της αισθητηριακής αντίληψης στην αντίθετη περίπτωση, αυτά τα δεδομένα της έλλογης γνώσης θα ήταν ένας ποταμός χωρίς πηγή, ένα δέντρο χωρίς ρίζες, θάταν δηλαδή κάτι που δεν θα μπορούσε να στηριχτεί κανείς επάνω του, κάτι που θα γεννιόταν με αποκλειστικά υποκειμενικό τρόπο. Από την άποψη της συνέπειας της διεργασίας της γνώσης, η εμπειρία που αποκτούμε από τις αισθήσεις είναι το πρώτο δεδομένο και υπογραμμίζουμε τη σημασία που έχει η κοινωνική πράξη στη διεργασία της γνώσης, γιατί μόνο με βάση την κοινωνική πράξη του ανθρώπου μπορεί να γεννηθεί μέσο του η γνώση, και μόνο έτσι μπορεί να αποκτηθεί η γνώση που δίνουν οι αισθήσεις και που απορρέει από τον εξωτερικό κόσμο που υπάρχει αντικειμενικά. Αν έκλεινε ο άνθρωπος τα μάτια του, αν έφραζε τα αυτιά του και αποκοβόταν από όλα από τον αντικειμενικό υπάρχοντα εξωτερικό κόσμο, δεν θα μπορούσε να τείνει ζήτημα γνώσης γι' αυτόν. Η γνώση αρχίζει με την εμπειρία, αυτή είναι ο μαρξιστικός της θεωρίας της γνώσης.

Το δεύτερο στοιχείο, είναι η ανάγκη να εμβυθύνουμε τη γνώση, η ανάγκη να περάσουμε από τη βαθμίδα της αισθητηριακής γνώσης στη βαθμίδα της έλλογης γνώσης, αυτή είναι η διαλεκτική της θεωρίας της γνώσης. Το να κρίνουμε πως η γνώση μπορεί να σταματήσει στην κατώτερη βαθμίδα, στη βαθμίδα της αισθητηριακής γνώσης, το να κρίνουμε πως μπορούμε να στηριχτούμε μόνο στην αισθητηριακή γνώση και όχι στην έλλογη γνώση, είναι σε να επαυμβάνουμε τα γνωστά στην ιστορία σφάλματα της εμπειριοκρατίας. Τα σφάλματα αυτής της θεωρίας συνίστανται στη μη κατανοήση του γεγονότος, πως μ' όλο που τα δεδομένα της αισθητηριακής αντίληψης είναι χωρίς αμφιβολία αντανακλαστικές ωρισμένων πραγματικών οντοτήτων του εξωτερικού κόσμου που υπάρχει αντικειμενικά (εδώ δεν θα ήθελω το ζήτημα της ιδεαλιστικής εμπειριοκρατίας που ανάγει τη ζωή στη λεγόμενη αυτοθεώρηση), ωστόσο είναι δεδομένα και επιφανειακά, εξ άλλου αυτή η επανακλήση είναι ατελής και δεν αντανακλά την ουσία των πραγμάτων. Για να αντικατοπτρισθεί με ολοκληρωμένο τρόπο η ουσία των πραγμάτων, για να αντικατοπτρισθούν οι εσωτερικές αντιφάσεις, πρέπει να δημιουργηθεί ένα σύστημα από έννοιες και θεωρητικές προτάσεις, αφού υποβλήθούν προηγουμένα τα πλούσια δεδομένα αισθητηριακής αντίληψης σε μια νοητική επεξεργασία που συνίστανται στο να πετούμε το επουσιώδες για να κρατήσουμε το ουσιαστικό, να απομακρυνούμε το ψεύτικο για να διατηρούμε το αληθινό, να περνάμε από τη μια άποψη των φαινομένων στην άλλη, από το εξωτερικό στο εσωτερικό, πρέπει δηλαδή, να πηδήσουμε από την αισθητηριακή γνώση στην έλλογη γνώση.

Αυτή η επεξεργασία δεν αφαιρεί τίποτα από την πληρότητα ή την

σιγουριά της γνώσης μας. Αντίθετα, κάθε τι που αφού παρουσιάστηκε μέσα στη διεργασία της πρακτικής γνώσης και υποβλήθηκε στην επιστημονική επεξεργασία, αντανακλά, όπως λέει ο Λένιν, βαθύτερα, ουσιοτέρη και πληρέστερα τον αντικειμενικό κόσμο. Αυτό ακριβώς δεν καταλαβαίνουν οι στενοκέφαλοι φιλοσοφιστές, αυτοί, υποκλίνονται μπροστά στην εμπειρία και αγνοούν τη θεωρία. Έτσι, δεν μπορούν να αρκαλιάσουν στο σύνολό της την αντικειμενική διεργασία, δεν έχουν ούτε σαφή προσανατολισμό, ούτε πλατιά προοπτική και μεθύν με τις τυχαίες επιτυχίες τους και με τις επιφανειακές τους παραστάσεις. Αν αυτοί οι άνθρωποι κατεβήσαν την επανόρθωση, θα την οδηγούσαν σε αδιέξοδο.

Η έλλογη γνώση εξαρτάται από την αισθητηριακή γνώση κι αυτή πρέπει να εξελιχθεί σε έλλογη γνώση. Αυτή είναι η μαρξιστική διαλεκτική θεωρία της γνώσης. Στη φιλοσοφία, ο ρασιοναλισμός και η εμπειριοκρατία δεν καταλαβαίνουν τον ιστορικό ή διαλεκτικό χαρακτήρα της γνώσης, και μ' όλο που η καθεμιά απ' αυτές τις τάσεις αναπαριστάνει μίαν άποψη της αλήθειας (γεννά τον μαρξιστικό ρησιοναλισμό και την εμπειριοκρατία και όχι τον ιδεαλισμό). Ωστόσο, αν τις κοιτάξουμε από την άποψη της θεωρίας της γνώσης στο σύνολό της, φαίνεται καθαρά πως και η μια και η άλλη είναι εσφαλμένες. Η μαρξιστική διαλεκτική κίνηση της γνώσης από αισθητό στο έλλογο, παρεμβαίνει τόσο στη διεργασία της γνώσης του μικρού (όπως π.χ. η γνώση ενός αντικειμένου ή μιας οποιασδήποτε δουλειάς), όσο και στη διεργασία της γνώσης του μεγάλου (π.χ. η γνώση μιας κοινωνίας ή μιας επανάστασης).

Ωστόσο, η κίνηση της γνώσης δεν τελειώνει αυτού. Αν η μαρξιστική διαλεκτική κίνηση της γνώσης σταματήσει στην έλλογη γνώση, τότε θα είχε εξαντληθεί μόνο το μισό πρόβλημα και μάλιστα από την άποψη της μαρξιστικής φιλοσοφίας, δεν θα είχε εξαντληθεί το σπουδαιότερο μέρος του προβλήματος. Η μαρξιστική φιλοσοφία κρίνει πως το κυριώτερο δεν είναι να κατανοούμε τους νόμους του αντικειμενικού κόσμου και να είμαστε σε θέση να τον εξηγήσουμε, μα να χρησιμοποιούμε τη γνώση των αντικειμενικών νόμων για να μεταβάλλουμε ενεργητικά τον κόσμο. Ο μαρξισμός αναγνωρίζει τη σημασία της θεωρίας, κι αυτό εκφράστηκε στην εξής θέση του Λένιν: «Χωρίς επαναστατική θεωρία δεν μπορεί να υπάρξει επαναστατικό κίνημα»¹ αλλά ο μαρξισμός δίνει σοβαρή σημασία στη θεωρία, ακριβώς και αποκλειστικά γιατί αυτή μπορεί να καθοδηγήσει την πρακτική δραστηριότητα. Αν όμως, αφού αποκτήσουμε μια σωστή θεωρία αρκούμαστε στο να την κάνουμε θέμα κενών συζητήσεων και να την θέτουμε υπό τον μόνιμο, χωρίς να την πραγματοποιήσουμε στην πράξη, τότε, όσοδήποτε ωραία κι αν είναι αυτή η θεωρία, θα είναι άσκοπη.

Η γνώση αρχίζει από την πράξη, όλες θεωρητικές γνώσεις κ' αν αποκτήσουμε από την πράξη, πάντα πρέπει να γυρίζουμε στην πράξη. Ο ενεργός ρόλος της γνώσης δεν εκφράζεται μόνο με το ενεργό άλμα από την αισθητηριακή γνώση στην έλλογη γνώση, μα, κι αυτό είναι ακόμα πιο σημαντικό, στο άλμα από την έλλογη γνώση στην επαναστατική πράξη. Η γνώση, που έχει εξουσιάζει τους νόμους του κόσμου, πρέπει να κατευθύνει πάλι προς την πράξη της μεταμόρφωσης του κόσμου, να εφαρμοστεί στην πράξη της παραγωγής, στην πράξη της επαναστατικής ταξικής και εθνικοαπελευθερωτικής πάλης, όπως και στην πράξη των επιστημονικών πειραματισμών. Αυτή είναι η διεργασία της επαλήθευσης της θεωρίας και της εξέλιξης της θεωρίας, η προέκταση όλων της διεργα-

σίας της γνώσης.

Το ζήτημα αν μια θεωρητική πρόταση ανταποκρίνεται στην αντικειμενική αλήθεια, δεν έχει λυθεί εντέλει, κι ούτε μπορεί να λυθεί με την κίνηση της αισθητηριακής γνώσης προς την έλλογη γνώση, που αναφέραμε πάρα πάνω. Για να λυθεί εντέλει αυτό το ζήτημα, είναι ανάγκη, ύστερα από την έλλογη γνώση, να ξαναγυρίσουμε στην κοινωνική πράξη, να εφαρμόσουμε τη θεωρία στην πράξη και να ελέγξουμε αν μπορεί να μας οδηγήσει στο σκοπό που ορίσαμε. Πολλές θεωρίες των φυσικών επιστημών επαλήθευσαν ως αληθινές, όχι μονάχα γιατί είχαν δημιουργηθεί από φυσικούς επιστήμονες, αλλά και γιατί επαλήθευτηκαν από την μεταγενέστερη επιστημονική πράξη. Με τον ίδιο τρόπο ακριβώς, ο μαρξισμός - λενινισμός αναγνωρίζεται ως αληθινή όχι μονάχα γιατί τη θεωρία αυτή την επεξεργάστηκε ο Μαρξ, ο Ένγκελς, ο Λένιν και ο Στάλιν, αλλά και γιατί επαλήθευσε από τη μεταγενέστερη πράξη της ταξικής επαναστατικής πάλης, και από τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα. Ο διαλεκτικός μαρξισμός είναι μια γενική αλήθεια γιατί, όπως δείχνει η επαλήθευσή του στην κοινωνική πράξη στο σύνολό της, στην πράξη των διαφόρων τάξεων ή του ατόμου, όλα υπόκεινται αναπόφευκτα στους αντικειμενικούς του νόμους που αποκάλυψε ο μαρξισμός. Η ιστορία της ανθρώπινης γνώσης δείχνει πως ο αληθοφανής χαρακτήρας πολλών θεωριών δεν ήταν επαρκώς πλήρης, αλλά ύστερα από την επαλήθευσή του στην πράξη, εξοφάνισθη αυτή η ανεπάρκεια. Πολλές θεωρίες ήταν εσφαλμένες, μα ύστερα από την επαλήθευσή τους μέσα στην πράξη διορθώθηκαν τα σφάλματά τους. Γι' αυτό, η πράξη είναι το κριτήριο της αλήθειας.

«Η βασική αντίληψη της θεωρίας της γνώσης πρέπει να είναι η αντίληψη της πράξης της ζωής».
Ο Στάλιν εκφράστηκε με αξιοσημείωτο τρόπο σ' αυτό το θέμα:

«... Η θεωρία είναι άσκοπη όταν δεν συνδέεται με την επαναστατική πράξη, όπως ακριβώς και η πράξη τυφλώνεται όταν ο δρόμος της δε φωτίζεται από την επαναστατική θεωρία»².

Μα, να τελειώνει άραγε εδώ η κίνηση της γνώσης; Απαντούμε: και ναι, και όχι. Οι άνθρωποι που έχουν αναλάβει την πράξη της τροποποίησης μιας καθωρισμένης αντικειμενικής διεργασίας, που σε μιαν ορισμένη βαθμίδα της εξέλιξής της (είτε πρόκειται για την πράξη της τροποποίησης μιας ορισμένης διεργασίας που γίνεται μέσα στη φύση, είτε για την τροποποίηση μιας οποιασδήποτε κοινωνικής διεργασίας), έχουν τη δυνατότητα, με την αντανακλάση της αντικειμενικής διεργασίας και με τη δική τους υποκειμενική δραστηριότητα, να περάσουν από την αισθητηριακή γνώση στην έλλογη. Έτσι θα δημιουργήσουν ιδέες, θεωρίες, σχέδια ή προγράμματα που να ανταποκρίνονται κατά γενικό τρόπο στους νόμους αυτής της αντικειμενικής διεργασίας. Αν, με την μεταγενέστερη εφαρμογή αυτών των ιδεών, θεωριών, σχεδίων και προγραμμάτων, αν, στην εφαρμογή της τροποποίησης της ίδιας αντικειμενικής διεργασίας, φθάσουμε στο σκοπό που ορίσαμε, αν δηλαδή, καθορθώσουμε, στην πρακτική εφαρμογή αυτής της διεργασίας, να κάνουμε πραγματικότητα τις ιδέες, τις θεωρίες, τα σχέδια και τα προγράμματα που είχαμε επεξεργαστεί εκ των προτέρων, ή αν καθορθώσαμε να τα πραγματοποιήσουμε στις μεγάλες γραμμές τους, τότε μπορεί να θεωρηθεί ως συντέλεσμένη η γνωσιολογική κίνηση αυτής της αντικειμενικής διεργασίας. Παραδείγματος χάρι, στη διεργασία μιας τροποποίησης της φύσης, η πραγματοποίηση του σχεδίου μιας οικοδομής, η επαλήθευσή μιας επιστημονικής υπόθεσης, η δημιουργία ενός μηχανισμού, η συγκομιδή

ενός καλλιεργημένου φυτού - η πάλι, στην διεργασία μιας κοινωνικής τροποποίησης, η επιτυχία μιας απεργίας, η νίκη σ' ένα πόλεμο ή η εκτέλεση ενός εκπαιδευτικού προγράμματος, όλα αυτά σημαίνουν πως ο σκοπός πέτυχε.

Ωστόσο, γενικά, τόσο στην πράξη μιας τροποποίησης της φύσης όσο και στην πράξη μιας κοινωνικής τροποποίησης, είναι εξαιρετικά σπάνιο να πραγματοποιηθούν οι ιδέες, οι θεωρίες, τα σχέδια και τα προγράμματα που έχουν επεξεργαστεί εκ των προτέρων οι άνθρωποι, χωρίς να υποστούν την παραμικρή αλλαγή. Αυτό γίνεται, γιατί οι άνθρωποι που τροποποιούν την πραγματικότητα, εμποδίζονται συχνά από πολλούς περιορισμούς: εμποδίζονται συχνά, όχι μόνο από τις επιστημονικές και τεχνικές συνθήκες, αλλά κι από την εξέλιξη της ίδιας της αντικειμενικής διεργασίας κι από τη βαθμίδα όπου εκδηλώνεται αυτή η τροποποίηση (αφού οι διάφορες απόψεις και η ουσία της αντικειμενικής διεργασίας δεν έχουν φανερωθεί τελείως). Σε μια τέτοια κατάσταση, συμβαίνει συχνά, όταν παρουσιαστούν απρόβλεπτες συνθήκες, να υποστούν μερικές αλλαγές ή και να μετατραπούν ολόκληρα οι ιδέες, οι θεωρίες, τα σχέδια και τα προγράμματα. Αυτό σημαίνει πως υπάρχουν περιπτώσεις που, οι ιδέες, οι θεωρίες, τα σχέδια και τα προγράμματα που τα έχουν επεξεργασθεί εκ των προτέρων, να μην ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα εν μέρει ή καθόλου, και να είναι λάθρα. Υπάρχουν περιπτώσεις όπου μόνο ύστερα από επανειλημμένες αποτυχίες καθορθώνεται να παραμεριστεί η πλάνη, να επιτευχθεί η συμφωνία με τους νόμους της αντικειμενικής διεργασίας και έτσι να μεταβληθεί το υποκειμενικό σε αντικειμενικό, δηλαδή, να επιτευχθούν στην πράξη τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Εν πάσει περιπτώσει, σ' αυτήν ακριβώς τη στιγμή μπορούμε να θεωρήσουμε πως επιτελούν οι άνθρωποι την γνωσιολογική κίνηση μιας ωρισμένης αντικειμενικής διεργασίας, σ' έναν καθωρισμένο βαθμό της εξέλιξής της.

Ωστόσο, αν κοιτάξουμε καλά τη διεργασία στην εξέλιξη της, βλέπουμε πως η κίνηση της ανθρώπινης γνώσης δεν τελειώνει εδώ. Κάθε διεργασία, είτε γίνεται στη φύση είτε στην κοινωνία, προχωρεί και εξελίσσεται από τις ίδιες τις εσωτερικές της αντιφάσεις. Έτσι και η διεργασία της ανθρώπινης γνώσης πρέπει κι αυτή να προχωρεί και να εξελίσσεται. Αν αναφερθούμε σε ένα κοινωνικό κίνημα, οι επαναστατικοί ηγέτες, όταν είναι πραγματικοί ηγέτες πρέπει, όχι μόνο να ξέρουν να διορθώνουν, όπως είπαμε και προηγουμένα, τα σφάλματα που υπάρχουν στις ιδέες τους, στις θεωρίες τους, στα σχέδια και στα προγράμματα τους, αλλά, και κατά τη μετάβαση αυτής της καθωρισμένης αντικειμενικής διεργασίας από τη μια βαθμίδα στην άλλη της εξέλιξής της, να μπορούν και οι ίδιοι και όλοι όσοι συμμετέχουν στην επανόρθωση, να παρακολουθούν με την υποκειμενική τους γνώση αυτή τη διεργασία, δηλαδή να καθορθώνουν να εναρμονίζουν τα καινούργια επαναστατικά καθήκοντα, στα καινούργια σχέδια δουλειάς, με τις καινούργιες τροποποιήσεις που παρεμβαίνουν στην κατάσταση. Σε μιαν επαναστατική περίοδο η κατάσταση μεταβάλλεται πολύ γρήγορα κι αν δεν καθορθώσει η συνείδηση των επαναστατών να παρακολουθήσει αυτές τις μεταβολές, τότε οι επαναστάτες θα αποδειχθούν ανίκανοι να οδηγήσουν στη νίκη την επανόρθωση.

Ωστόσο, συμβαίνει συχνά να μένουν οι ιδέες πίσω από την πραγματικότητα. Αυτό γίνεται γιατί η ανθρώπινη συνείδηση είναι περιορισμένη εξ' αιτίας των κοινωνικών συνθηκών. Μαχόμαστε εναντίον των συντηρητικών που βρίσκονται στις επαναστατικές μας γραμμές, γιατί οι ιδέες τους δεν παρακολου-

θούν το ρυθμό των τροποποιήσεων της αντικειμενικής κατάστασης, κι αυτοί εκδηλώθηκαν στην ιστορία με την μορφή του οππορτουισμού της δεξιάς. Αυτοί οι άνθρωποι δεν βλέπουν πως η πάλη των αντιθέτων έχει ήδη προωθήσει την αντικειμενική διεργασία, ενώ η συνείδησή τους μένει ακόμα στην προηγούμενη βαθμίδα. Αυτή η ιδιομορφία χαρακτηρίζει τις ιδέες όλων των συντηρητικών. Οι ιδέες τους είναι αποκομμένες από την κοινωνική πράξη και δεν καθορθώνουν να τεθούν επικεφαλής του κοινωνικού κινήματος και να γίνουν οι οδηγοί του, δεν καθορθώνουν άλλα παρά να σέρνονται από πίσω του, να παραπονιούνται γιατί το κίνημα προχωρεί πολύ γρήγορα και να προσπαθούν να το φέρουν προς τα πίσω, να γυρίσουν δηλαδή ανάποδα τη ρόδα της ιστορίας.

Όμοια αγωνίζομαστε εναντίον των «φρασεολόγων» της αριστεράς. Οι ιδέες τους προτρέχουν, και περνούν μ' ένα πήδημα τις διάφορες εξελικτικές βαθμίδες της αντικειμενικής διεργασίας: άλλοι παίρνουν τις ψευδαισθήσεις τους για πραγματικές βαθμίδες της αντικειμενικής διεργασίας, άλλοι παίρνουν τις ψευδαισθήσεις τους για πραγματικά να πραγματοποιήσουν στο παρόν τα ιδανικά που μόνο στο μέλλον μπορούν να πραγματοποιηθούν: οι ιδέες τους, που είναι αποκομμένες από την σημερινή πράξη των περισσότερων ανθρώπων, αποκομμένες από τη σημερινή πραγματικότητα, εμφανίζονται ως τυχοδιωκτισμοί στην πρακτική δραστηριότητα. Χαρακτηριστικά του ιδεαλισμού και του μηχανιστικού ιδεαλισμού, του οππορτουισμού και του τυχοδιωκτισμού, είναι η ρήξη ανάμεσα στο υποκειμενικό και στο αντικειμενικό και η απόσπαση της γνώσης από την πράξη. Η μαρξιστολενινιστική θεωρία της γνώσης, που χαρακτηρίζεται κυρίως από το γεγονός ότι αναγνωρίζει την πράξη ως κριτήριο της αλήθειας, δεν μπορεί να μην καταπολεμά αποφασιστικά αυτές τις σφαλερές αντιλήψεις. Οι μαρξιστές αναγνωρίζουν πως στη γενική, την απόλυτη εξελικτική πορεία του σύμπαντος, η εξέλιξη ιδιαίτερα συγκεκριμένων διεργασιών είναι σχετική. Γι' αυτό, μέσα στο άπειρο ποτάμι της απόλυτης αλήθειας, η γνώση των ανθρώπων για τις μεμονωμένες και συγκεκριμένες διεργασίες, σε καθωρισμένους σταθμούς της εξέλιξής του, μόνο σχετικές αλήθειες μπορεί να αντλήσει. Και, με το άθροισμα των αμείνων σχετικών αληθειών συγκροτείται η απόλυτη αλήθεια³.

Η εξέλιξη μιας αντικειμενικής διεργασίας είναι μια διεργασία γεμάτη αντιφάσεις και αγώνες. Η εξέλιξη της ανθρώπινης γνώσης είναι κι αυτή γεμάτη αντιφάσεις και αγώνες. Κάθε διαλεκτική κίνηση στον αντικειμενικό κόσμο, μπορεί, αρθρή ή γρήγορα να αντικατοπτρισθεί στην ανθρώπινη γνώση. Στην κοινωνική πράξη, η διεργασία της γέννησης, της ανάπτυξης και του θανάτου είναι άπειρη όπως είναι άπειρη και η διεργασία της γέννησης, της ανάπτυξης και του θανάτου στην ανθρώπινη γνώση. Κι ακριβώς επειδή η πράξη που βασίζεται σε καθωρισμένες ιδέες, θεωρίες, σχέδια και προγράμματα, και που έχει για σκοπό της την τροποποίηση της αντικειμενικής πραγματικότητας, βρίσκεται σε διαρκή πρόοδο, γι' αυτό εμβυθίνεται συνεχώς η ανθρώπινη γνώση της αντικειμενικής πραγματικότητας. Η διεργασία της τροποποίησης του πραγματικού και αντικειμενικού υπαρξιακού κόσμου, είναι αιώνα και απεριόριστη. Όμοια αιώνα και απεριόριστη είναι και η γνώση των ανθρώπων για την αλήθεια στη διεργασία της πράξης. Ο μαρξισμός - λενινισμός δεν θέτει κανένα όριο στην ανακάλυψη της αλήθειας αλλά, αντίθετα, ανοίγει αδιάκοπα τους δρόμους της γνώσης της αλήθειας μέσα στη διεργασία της πράξης. Το συμπέρασμα μας, είναι πως τασσομάστε υπέρ της ιστορικής,

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΟ ΤΑΞΙ

Η σημερινή διοίκηση του ΣΑΤΑ οδήγησε σε ήττες και αδιέξοδα

Συναδέλφωι

Με την αποτυχία του τελευταίου απειρωμένου εγχειρήματος της να σπάσει το δαχτύλιο η Διοίκηση του ΣΑΤΑ οδήγησε τον κλάδο σε μια μεγάλη ήττα.

Στην πραγματικότητα όμως πρόκειται για μια μεγάλη ήττα των κυρίαρχων πολιτικο - συνδικαλιστικών γραμμών μέσα στη Διοίκηση.

Η ΠΑΣΚΕΤ δεν χρειαζόταν τη θέληση των μονών - ζυγών για να γίνει ανυπόληπτη. Το να κοιβαίται κανείς πάνω του 6 χρόνια το βάρος μιας κυβέρνησης, που δυναμώνει την εξουσία του ταξίτζη, είναι ένας ρόλος που αρμόζει με απομόνωση, αλλά και αντιπάθεια απ' τη μεγάλη μάζα των συναδέλφων.

Στην πραγματικότητα τα μονά - ζυγά πρόσφεραν στο κλάδο μέσα σε λίγους μήνες την αποκατάσταση του χαρακτήρα των τριών ρευμάτων του λίγο - πολύ διατηρούσαν μια αξιοπιστία στο συνδικαλιστικό κίνημα των ταξίτζηδων.

Βροντέλης, Μπαντουράκης και ΕΠΣ είναι υπόλογοι αυτή τη στιγμή για τη νέα μεγάλη ήττα του κλάδου μας, δίπλα στην ΠΑΣΚΕ με το πέρας της γραμμής των μονών - ζυγών έτσι όπως θέλησε η κυβέρνηση.

Τώρα που καταλάγιασε ο κοινοτικός που σήκωσαν τα μεγάλα λόγια, οι κατάρτες και οι όρκοι που σκόρπισαν απλόχερα αυτές οι ηγεσίες, τώρα πρέπει να απαντήσουμε ήρεμα, αλλά και αυστηρά σε δύο ερωτήματα: Πρώτον: Τι έφταιξε

Δεύτερον: Τι πρέπει να κάνουμε από δω και μπρος.

Έφταιξε κατά τη γνώμη μας η γραμμή των αιτημάτων του κλάδου απέναντι στην επιβολή των μονών ζυγών

η μορφή της πάλης και η έλλειψη συνδικαλιστικής δημοκρατίας

Το «όχι στα μονά - ζυγά» σαν κεντρικό και απόλυτο αίτημα ήταν πέρα για πέρα λαθεμένο.

Βροντέλης, Μπαντουράκης, ψευτοΚΚΕ στηρίζαν αυτή τους τη γραμμή με το επιχείρημα ότι η κυβέρνηση αποφάσισε να εξοντώσει το ταξί και σαν μέθοδο βρήκε τα μονά - ζυγά.

Η αλήθεια όμως δεν ήταν αυτή. Η αλήθεια ήταν ότι η κυβέρνηση με τα μονά - ζυγά στο ταξί ήθελε να κάνει «τζάμπα» δηλαδή στο λαό για το νέφος, γιατί δεν έβριζε βάρη στους βιομηχανικούς ούτε βελτίωσε τα κρατικά συγκοινωνιακά μέσα, ούτε έκανε δαπανηρές χωροταξικές αλλαγές.

Χτύπησε αντίθετα τον αδύναμο ταξίτζη από την πλευρά του ότι δεν είναι κεφάλαιο.

Όμως η κυβέρνηση έκανε πολιτική στηριγμένη στον πόθο του λαού να μειωθεί η μόλυνση, έστω και αν το ταξί μολύνει ελάχιστα σε σχέση με άλλους παράγοντες την ατμόσφαιρα της πόλης.

Επομένως και εμείς έπρεπε να κάνουμε πολιτική αν δεν θέλαμε να ξεκοπώμε από το λαό με τον οποίο ήδη είναι διαταραγμένες οι σχέσεις μας κυρία λόγω του χαμηλού κόστους. Έπρεπε να αποκαλύψουμε όσο μπορούσαμε την δημαγωγία του μονά - ζυγα και δίχως να γίνουμε τελικά διάχρητες της Χημείας να πούμε στο κράτος:

Κύριοι αν θέλετε μονά - ζυγά πρέπει να ΑΠΟΖΗΜΙΩΘΕΙ Ο ΤΑΞΙΤΖΗΣ.

Αυτό σημαίνει ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΥΞΗΣΗ ΣΤΟ ΚΟΣΜΙΣΤΡΟ ΠΟΥ ΝΑ ΕΞΟΥΔΑΤΕΡΩΝΕΙ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΠΩΛΕΙΕΣ — ΜΟΝΩΝ ΖΥΓΩΝ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΠΩΛΕΙΕΣ ΛΟΓΩ ΠΙΜΑΡΙΘΜΟΥ.

Αυτή στο κόσμιστρο έτσι όπως διαμορφώνεται στις νέες συνθήκες. Νέα ώθηση στο παλιό καλό αίτημα. Έτσι ξεσκεπάζεται η κυβέρνηση που έδωσε μόνο 4 δρχ. στο χιλιόμετρο. Έτσι ενωνόμαστε σ' ένα πεσιτικό αγώνα.

Αλλά απέναντι στην αύξηση όλοι αυτοί είχαν ενωθεί κάτω από τη σημαία του κλασικού νεκροθάφτη των αυξήσεων, του ψευτοΚΚΕ.

Δικαιολογούσαν την εγκατάλειψη της αύξησης με ανανεωμένα τα παλιά «καλά», δικά του επιχειρήματα.

Ότι η αύξηση χτυπάει τον λαϊκό πελάτη και ότι η μειωμένη ζήτηση θα εξουδετερώνει την αύξηση. Σ' ότι αφορά το πρώτο:

Το χαμηλό μεροκάματο του εργαζομένου δεν μπορεί να γίνει άλλοθι για το φτηνό μεροκάματο του ταξίτζη. Είναι σαν να ζητάμε φτηνά σπίτια για το λαό με χαμηλόμισθο του μεροκάματο του οικοδόμου.

«Φτηνό ταξί για το λαό» σύμφωνα μ' αυτούς σημαίνει «φτηνό ταξίτζη για το λαό». Όμως ο λαός ποτέ του δεν θάχε μια τέτοια άδικη απαίτηση, σε βάρος ενός τμήματος του ίδιου του λαού που είναι οι ταξίτζηδες. Αντίθετα η αστική τάξη και η κυβέρνηση της σήμερα είναι αυτές που θέλουν φτηνό ταξίτζη για να μην υποχρεωθούν να αυξήσουν το μεροκάματο του λαού. Αυτό θάχες και το ψευτοΚΚΕ. Για να μη χαλάσει τη στρατηγική του συμμαχία με το ΠΑΣΟΚ. Δύο τρόποι υπάρχουν για να γίνει το ταξί προστό στην εργατική τάξη: να φτηνέει το ταξί ή να πλουτίσει η εργατική τάξη. Εμείς προτιμάμε το δεύτερο.

Επειδή όμως αυτό το επιχείρημα σήμερα έχει καταρρεύσει, μαζί με τη χρεωκοπημένη για το κλάδο θεωρία της μείωσης των συντελεστών λειτουργίας, βγήκε επείγοντως απ' τη ναυαγήνη το επιχείρημα της μειωμένης ζήτησης σε περίπτωση αύξησης του κόσμιστρο, ανανεωμένο μέσα στις νέες συνθήκες που δημιουργούν τα μονά - ζυγά.

Όμως: Πρώτον: Εάν αυτοί είχαν δίκιο θα έπρεπε κάθε φορά που αναπροσαρμόζονταν το κόσμιστρο να έχουμε μια ανάλογη έστω και μικρή πτώση της ζήτησης. Αυτό δεν συνέβη ποτέ. Και αυτό γιατί πάντα η ζήτηση τις πιο πολλές ώρες της μέρας ήταν μεγαλύτερη απ' την προσφορά. Όπως το 18% αύξηση που πήραμε το 1985 δεν έφερε καμιά μείωση στη ζήτηση, έτσι και το 35% που ζητάμε εμείς τώρα δεν θα φέρει καμιά μείωση στη ζήτηση.

Δεύτερον: Η πείρα μας είναι ότι σε ότι αφορά τα αγαθά ευρείας κατανάλωσης (ένδυση, οικιακός εξοπλισμός) είδαμε τις τιμές τους να αυξάνονται αλματωδικά συχνά και πιο πάνω από το γενικό πληθωρισμό είτε απ' τους ίδιους τους νόμους της αγοράς, είτε τεχνητά (φορολογία) κι όμως η κατανάλωση τους δεν έπεσε, ίσα - ίσα ανέβηκε.

Και η δικιά μας δουλειά παράγει ένα αγαθό, τη μεταφορά προσώπων. Τη γρήγορη κι άνετη μεταφορά προσώπων, μέσα στις συγκεκριμένες συγκοινωνιακές δομές αυτής της πόλης.

Πρόκειται για ένα αγαθό επίσης ευρείας κατανάλωσης. Όμως η τιμή του βρίσκεται πολλές φορές σήμερα πιο κάτω από τη τιμή των αγαθών που περιγράψαμε προηγουμένα.

Εάν συναδέλφοι το ταξί σήμερα, παρακολουθούσε τη τιμή των άλλων αγαθών, που σημαίνει θα ήταν σήμερα τριπλάσιο, δεν θα είχαμε καμιά θεωρητική και πρακτική βάση να ισχυριστούμε ότι η ζήτηση του θα είχε πέσει, ακόμα και σ' αυτή την ακραία υπόθεση.

Τη τιμή του ταξί δεν την έχει διαμορφώσει σ' αυτά τα ύψη ο νόμος της προσφοράς και της ζήτησης. Την έχει επιβάλει η αυθαιρεσία των κυβερνήσεων της αστικής τάξης που κυβερνούν και κυβερνούσαν.

Ας σκεφτούμε μόνο ότι το ΙΧ που εξυπηρετεί ανάγκες ανάλογες με

αυτές που εξυπηρετούμε εμείς, διατήρησε σταθερή αυξητική πορεία στις πωλήσεις του την ώρα που η τιμή του ανέβαινε στα ύψη.

Γιατί η αλήθεια είναι ότι όλα και περισσότερο άνθρωποι μπαίνουν στην παραγωγική διαδικασία όλο και πιο πολλές μάζες μετακινούνται μέσα στην πόλη, όλο πιο πλούσια γίνεται η κοινωνική ζωή. Έτσι πιο πλούσιο γίνεται το δίκτυο της κίνησης από τη πόλη στο χωριό, από το κέντρο στην περιφέρεια της πόλης, από το σπίτι στη δουλειά κ.λπ.

Αυτά όλα σημαίνουν αύξηση της ζήτησης και στο ταξί.

Ακόμα κι αν αυτή η κοντόφθαλμη (της αρπαχτής) άρχουσα τάξη ανάπτυξε πραγματικά το σύστημα της δημόσιας μαζικής συγκοινωνίας, θα υπήρχε μεγάλη ανάγκη για τη μεταφορά με το ταξί.

Γι αυτό η κυβέρνηση θέλει χαμηλό κόσμιστρο για μας. Όχι γιατί δεν χρειάζεται το ταξί, αλλά επειδή χρειάζεται και παραχρησιάζεται.

Το φτηνό ταξί για το λαό είναι επιχείρημα της άρχουσας τάξης, το δικό μας είναι ταξί στην πραγματική του αξία.

Αυτοί που θέλουν φτηνό ταξί για το λαό δεν έχουν παρά να αυξήσουν το μεροκάματο και όχι να φτωχύνουν το ταξίτζη.

Αυτό είναι το αίτημα. Και η μορφή πάλης που αντιστοιχεί σ' αυτό το αίτημα είναι η απεργία. Και όταν λέμε απεργία δεν εννοούμε τις διαλυτικές 24ωρες και 48ωρες ή τις στάσεις. Εννοούμε τον παρατεταμένο απεργιακό αγώνα. Που σημαίνει να κοκκαλώσει το ταξί για βδομάδες ακόμα και για μήνες. Που σημαίνει καλή προετοιμασία, του κλάδου ηθική και υλική. Σημαίνει απεργιακό ταμείο, πλατιά και αποφασιστική ενημέρωση του λαού για να τον βρούμε συμπαραστάτη και σύμμαχο, επιτροπή αγώνα και πάνω απ' όλα συνδικαλιστική δημοκρατία. Δηλ. να λειτουργήσει το όργανο της γεν. συνέλευσης. Για να κινηθεί ο κλάδος σαν ένας άνθρωπος και όχι με ταλαντεύσεις και διασπάσεις.

Όμως το Συνδικάτο αποφάσισε χωρίς να ρωτήσει καμία ΓΣ πάλη ενάντια στα μονά-ζυγά ακόμα κι αν δινόταν η αύξηση. Και διάλεξε γιαυτό τη μορφή της απεργίας στο δαχτύλιο. Εμείς όμως και χιλιάδες ταξίτζηδες υποστηρίξαμε σ' αυτή την απόφαση και σωστά κάναμε, γιατί αυτή ήταν η απόφαση του Συνδικάτου έστω και χωρίς ΓΣ (σε έκτακτη στιγμή).

Ας υποθέσουμε προς στιγμή ότι η Διοίκηση είχε το σωστό αίτημα. Αυτός ο αγώνας έπρεπε να πάει μέχρι το τέλος, μέχρι να ικανοποιηθεί το αίτημα που έβαλε αυτή η διοίκηση, και να ζητηθεί βέβαια και η έγκριση για το αίτημα και τη μορφή πάλης όλου του κλάδου στη διάρκεια αυτού του αγώνα με ΓΣ.

Έτσι όμως που ξεκίνησε αυτόν τον αγώνα η Διοίκηση, δίχως κανέναν να ρωτήσει, έτσι πάλι, δίχως κανέναν να ρωτήσει, τον έσπασε. Και έφερε τον κλάδο σε χειρότερη κατάσταση απ' όταν ξεκίνησε.

Έφερε διάλυση κι απογοήτευση άνευ προηγουμένου.

Ενώ έτσι είχαν λοιπόν τα πράγματα και δίχως καθόλου να απολογηθούν για τη δικιά τους στάση, μετά το σπάσιμο του αγώνα, κάνοντας μια νέα ΓΣ και περιφρονώντας τις διαθέσεις του κλάδου για αγώνα και την απογοήτευση του από την προηγουμένη ήττα μας, κατεβάζει αυτή η Διοίκηση ακολουθώντας τα σχέδια του ψευτοΚΚΕ στους μικροεπαγγελματίες, σε μια φαιδρή 24ωρη με τους καταστηματαρχες, η οποία αποτελούσε το ηθικό της βάσης, αλλά και την εμπιστοσύνη στην ηγεσία του Συνδικάτου.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση και μπροστά στη χρεωκοπία της μπροστά στις εκλογές σύσσωμη η Διοίκηση έκανε τον μεγαλύτερο τυχοδιωκτισμό. Δίχως καθόλου να ανασυγκροτήσει τις δυνάμεις του κλάδου αποφάσισε «εκ των άνω» το σπάσιμο του δαχτύλιου.

Όταν αποφασίζεις τέτοιο κότμα με τη κυβέρνηση και το κράτος προετοιμάζεις για οργανωμένη μάχη με ομαδικά σπασίματα του δαχτύλιου και σε πολλά σημεία και δεν αφήνεις κάθε ταξίτζη μόνο του με κλονισμένη την εμπιστοσύνη του στην ηγεσία να σπάσει την αστυνομική τρομοκρατία.

Δεν μπήκε καν στο κόπο αυτή η ηγεσία να ενημερώσει τον κάθε συναδέλφο πως θα φερθεί μπροστά στο μπλόκο.

Αυτός είναι ο λόγος που η τερπασία μάζα των συναδέλφων δεν ακολούθησε. Δεν είχαν εμπιστοσύνη στο Συνδικάτο να πάνε σε μάχη. Οι συλλήψεις και οι καταδικές αρκετών συναδέλφων δεν αποδεικνύουν την αγωνιστικότητα αυτής της ηγεσίας. Ίσα ίσα αποδεικνύουν τον τυχοδιωκτισμό της και την ανωθωτότητα της.

Αυτή η ηγεσία δεν θα μπορούσε πια να ανατρέψει ποτέ το αποτέλεσμα της δράσης της που είναι να περάσουν τα μονά - ζυγά με 30 δρχ. το χλμ.

Χρειάζεται μια νέα γραμμή, χρειάζεται μια νέα παράταξη στον κλάδο. Μια γραμμή και μια παράταξη που μπορούν να τον ενώσουν για τα πραγματικά του συμφέροντα.

Ο συνδικαλιστικός χώρος του ταξί αποτελείται από μια ενδιάμεση κοινωνική τάξη. Τη μικροαστική τάξη. Δεν είμαστε ούτε αστική τάξη, ούτε εργατική τάξη. Αυτή είναι η αλήθεια.

Το ζήτημα είναι προς τα που είναι τα συμφέροντά μας και που πρέπει να πάμε. Είμαστε μικροδουλητές, αλλά και εργαζόμενοι, που καταπιεζόμαστε από την αστική τάξη.

Το συμφέρον μας είναι να πάμε με την εργατική τάξη. Να δυναλώσουμε και να αξιοποιήσουμε την εργατική μας πλευρά. Να παλέψουμε για τα δίκαια μας, δίπλα σ' όλους τους καταπιεσμένους ανθρώπους και τους εκμεταλλυόμενους.

Οι βασικές παρατάξεις μέσα στο ταξί δουλεύουν για λογαριασμό της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού Ανατολής και Δύσης. Ας φωνάζουν όσο θέλουν για τον ταξίτζη. Τα κόμματα που αυτές οι παρατάξεις εκπροσωπούν, έχουν δείξει και στο ταξί και στην πολιτική σκηνή το πραγματικό τους πρόσωπο.

Όσο γι' αυτούς που παριστάνουν ότι είναι το κόμμα ταξί η παριστάνουν τους ανεξάρτητους από τάξεις και κόμματα, τέτοιο πράγμα δεν υπάρχει κι ούτε θα υπάρξει ποτέ. Όσοι έχουν βγει με τέτοια σημαία στην πραγματικότητα πάνε με το ένα ή το άλλο κόμμα της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού.

Δε θα βάλουμε εδώ τα ελάχιστα πολιτικά σημεία μιας ενότητας. Ούτε τα στοιχεία ενός προγράμματος. Αυτό θα γίνει σε ένα επόμενο κείμενο.

Τώρα απλά ένα πρέπει να ειπωθεί, τούτο: Η ίδια κατάσταση δεν μπορεί και δεν πρέπει να συνεχιστεί. Πρέπει να φτιαχτεί μια πραγματική Αριστερή Κίνηση στο ταξί.

Αυτή η Κίνηση θα διεκδικήσει την ψήφο των συναδέλφων στις εκλογές που έρχονται συγκροτώντας στη βάση σωστών και συνειτών αγωνιστικών θέσεων εκλογικό ψηφοδέλτιο.

Καλούμε κάθε συναδέλφο που θέλει να παλαίψει για τα πραγματικά συμφέροντα του κλάδου και την ενότητα του να έρθει σε επαφή μ' αυτήν την πρωτοβουλία.

Αθήνα 31.3.88

Τηλέφωνο επαφής Α. Αρβανίτης 5986364.

Συνδικάτο Μετάλλου Πειραιά

Η ΕΣΑΚ ΑΝΑΔΙΠΛΩΝΕΤΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΑΝΟΔΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ

Η τελευταία ταχτική γενική συνέλευση του συνδικάτου μετάλλου Πειραιά έκλεισε μια περίοδο. Αυτή που αφορούσε την μάχη που έδωσε ο ΕΡΓΑΣ ενάντια στην ΕΣΑΚ από τον Δεκέμβρη του '87, τότε που η ΕΣΑΚ σαν πλειοψηφία της διοίκησης του συνδικάτου μετάλλου έφτασε στον γραμπουκισμό απέναντι στους αγωνιστές του ΕΡΓΑΣ προκειμένου να φιακώσει την επαναστατική γραμμή μέσα στους μεταλλεργάτες του Πειραιά και της νοτιοηπειρωσιακής ζώνης.

Η περίοδος αυτή έκλεισε με συντριπτική ήττα της ΕΣΑΚ. Σ' αυτό το συμπέρασμα οδήγηι η τελευταία γενική συνέλευση σαν αποτέλεσμα μιας σειράς γεγονότων που μεσολάβησαν από τον Δεκέμβρη και κατά την διάρκεια του απεργιακού αγώνα των μεταλλεργατών τον Γενάρη. Μια ήττα που έχει να κάνει τόσο με την αδυναμία της ΕΣΑΚ να επιβάλλει καταστατικά μέτρα εναντίον στον ΕΡΓΑΣ και με την πρωτοφανή απομόνωση της από το σύνολο των μεταλλεργατών της ζώνης.

Αυτοί οι δύο παράγοντες, έχουν στην ουσία να κάνουν με ένα απλό ζήτημα. Την αντίσταση των εργατών απέναντι σε μια διοίκηση που κυμαία σχέση δεν έχει με τα συμφέροντά τους. Το ζήτημα δηλ. του ΕΡΓΑΣ είναι αξιωματικό από το γύψημα που δέχθηκαν οι μεταλλεργάτες στα συμφέροντά τους.

Αν και έχουμε αναστρέψει διεξοδικά, θα επαναλάβουμε με συντομία τα γεγονότα που προηγήθηκαν της σημερινής απομόνωσης της ΕΣΑΚ.

Τον Δεκέμβρη ο ΕΡΓΑΣ δέχτηκε τους τρομπουκισμούς της ΕΣΑΚ για την προκήρυξη του εναντίον στην ψευτοαπεργία της ΓΣΕΕ και των Ε.Κ. Ταυτόχρονα η ΕΣΑΚ απείλησε, όπως ξαναγράψαμε, με σειρά καταστατικών μέτρων εναντίον στον ΕΡΓΑΣ για όλη την απεργιοσπασιστική Κί αυτό γιατί είχαμε ξεπουλήσει τη σύμβαση και των συμφερόντων των μεταλλεργατών, κάτι που θα μπορούσε πιο εύκολα να κάνει αν ξεμπέρδωνε με τον ΕΡΓΑΣ μέσα στο συνδικάτο. Ήπιε από τα δύο δεν πέρασε. Διο ήταν οι λόγοι γι' αυτό α) η σθεναρή στάση του ΕΡΓΑΣ απέναντι στους τρομπουκισμούς και β) η στάση προτοπορόν εργατών να βριστούν στο πλευρό του ΕΡΓΑΣ όταν αυτός ξεκίνησε την απεργία και καταγγέλοντας με αρισία και προκήρυξη την ΕΣΑΚ. Αυτό ανάγκασαν την ΕΣΑΚ να υποχωρήσει και να γυρευτεί την πρώτη ήττα της.

Τον Γενάρη ο ΕΡΓΑΣ μπήκε επικρατής τον αγώνα των μεταλλεργατών της ζώνης. Την περίοδο αυτή οι μεταλλεργάτες μπόρεσαν να δουν καθαρά ποιά είναι η πραγματικότητα απεργιοσπαστική. Είδαν δηλ. μια διοίκηση να σέρνεται πίσω τους και να προσπαθεί κάθε τόσο να σπάσει το απεργιακό μπλοκ, κάτι που τελικά κατάφερε, αποσπώντας τα χειροκροτήματα των εργοδοτών της ζώνης. Η συμμαχία της ΕΣΑΚ με τα αφεντικά φάνηκε, αφού και σήμερα ακόμη δεν έχει υπογράψει η σύμβαση με μια από τις δύο εργοδοτικές ενώσεις, την ένωση σιδηροβιοτεχνών όπου το πάνω χέρι το έχει η αντιστοιχη ΕΣΑΚ αφεντικών. Ταυτόχρονα η σύμβαση με την ένωση κατασκευαστών που πήγε για υπογραφή στον Γεννημάτα, δεν υπογράφηκε, αφού η ΕΣΑΚ αρνήθηκε να αναλάβει οποιαδήποτε πρωτοβουλία με αποτέλεσμα να ετοιμάζεται να παει στο Ειρηνοδίκαιο, που σημαίνει ότι σύμβαση - νόμος τον κρατούν δεν υπάρχει για τους μεταλλεργάτες.

Αυτά είδαν οι μεταλλεργάτες του Πειραιά και γύρισαν την πλάτη στην ΕΣΑΚ. Το καθοριστικό όμως ήταν ότι είδαν να χτυπιέται συγκεκριμένα ο αγώνας τους τον Γενάρη, από την πλειοψηφία της διοίκησης. Και ενώ τότε είχαν γερμίσει σφαιρικά την μεγάλη αίθουσα του Ε.Κ. Πειραιά, σήμερα αρνήθηκαν να πάνε σε μια συνέλευση απολογισμού δράσης της διοίκησης. Έτσι η ΕΣΑΚ βρέθηκε πάλι μπροστά σε άδειες αίθουσες και σε μια χωρίς προηγούμενο απομόνωση με αποτέλεσμα η εξαγγελμένη ταχτική συνέλευση να αναβληθεί, κάτι που έγινε για πρώτη φορά στην ιστορία του συνδικάτου.

Αυτά ανάγκασαν την ΕΣΑΚ να πάρει πίσω όχι μόνο τις απειλές για καταστατικά μέτρα ενάντια στον ΕΡΓΑΣ αλλά και τους απαράδεχτους και προβοκατόρικούς χαρακτηρισμούς εναντίον του.

Αυτό χαρακτήρισε την δεύτερη συνέλευση όπου σε σύνολο 1.000 και πάνω εργατών τον καιρό της απεργίας και 5.500 γραμμένων στο συνδικάτο παραβρέθηκαν 300 εργατές οι οποίοι στη μέση της συνέλευσης έγιναν... 50-70 με αποτέλεσμα να αναβληθούν σημείες συναδέλφων και να γίνει ένα μικρό κλείσιμο της συνέλευσης από τον πρόεδρο του συνδικάτου σε άδεια καθίσματα.

Όμως αυτό που χαρακτήρισε κίρμη την συνέλευση ήταν η απολογητική στάση της ΕΣΑΚ απέναντι στον ΕΡΓΑΣ που έφτασε στο σημείο να παραδεχτεί σαν δύναμη τον ΕΡΓΑΣ μέσα στο συνδικάτο και να αντικαταστήσει τον χαρακτηρισμό «προβοκατόρες» με το... «αρνητική στάση!!!»

Κι αυτό έγινε παρ' ότι οι αγωνιστές του ΕΡΓΑΣ κατάγγελλαν την συμβιβαστική στάση της ΕΣΑΚ απέναντι στους εργοδότες και την συμμαχία της μαζί τους μέσα στη ζώνη. Ταυτόχρονα κατάγγελλαν την χιροσκοπική πολιτική της ΠΑΣΚΕ και της ΝΔ που σήμερα βγήκαν ενάντια στην ΕΣΑΚ, όταν στο σπάσιμο της απεργίας ήταν μαζί της.

Αυτά τα γεγονότα έδειξαν ότι η ΕΣΑΚ λήγισε κάτω από την αντίσταση του ΕΡΓΑΣ και τον μεταλλεργατών και υποχρεώθηκε σε υποχώρηση και ήττα. Κι αυτό γιατί α) οι εργάτες της ζώνης αντιστάθηκαν στην πράξη που είναι αναγκασιμένη να το πάρει υπόψη της σ' ότι αφορά τις διαθέσεις της απέναντι στον ΕΡΓΑΣ και β) ο ΕΡΓΑΣ έχει αποδείξει ότι είναι η μόνη συνετής δύναμη μέσα στο συνδικάτο κάτι που σήμερα αντανακλάται στη συνείδηση των μεταλλεργατών, έτσι που είναι δύσκολο γι' αυτήν να προχωρήσει σε οποιαδήποτε ενέργεια εναντίον του.

Βέβαια η πρόσφατη «αυτοκριτική» και απολογητική στάση της ΕΣΑΚ απέναντι στον ΕΡΓΑΣ δεν έχει να κάνει με το ότι η ΕΣΑΚ «τέλειωσε» με τον ΕΡΓΑΣ. Η ΕΣΑΚ θα παραμείνει αντεργατική σοσιαλφασιστική δύναμη μέσα στο συνδικάτο, όσες μεταμορφώσεις και να κάνει. Καθόσον των πρωτοπόρων μεταλλεργατών είναι να βαθύνουν στον πραγματικό χαρακτήρα αυτής της παράταξης.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ «ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ Ξεσκέπασμα της «ΚΝΕ»

αλλά και αδυναμία του μαθητικού κινήματος να συνεχίσει τον αγώνα

Γράφει στο προηγούμενο άρθρο μας για τις καταλήψεις: «Όταν πείσει ο Τρίτος, αυτό το κίνημα θα διαλυθεί και η «Κ-ΝΕ» θα χρησιμοποιήσει τις πιο αντιδημοκρατικές μεθόδους για αυτό, γιατί ανεξάρτητα από τους δικούς της στόχους οι καταλήψεις εκφράζουν και τις αγωνιστικές διαθέσεις των μαθητών». Αυτό είναι σωστό.

Αυτά τα δύο πράγματα, ακριβώς, το σπάσιμο της «Κ-ΝΕ» και οι αγωνιστικές διαθέσεις των μαθητών με κυρίαρχο στοιχείο το δεύτερο ήταν, που για 10 μέρες άλλαξαν τις εξελίξεις και οι καταλήψεις πέρασαν στα χέρια των μαθητών για να μη μπορέσουν όμως τελικά να σταθούν όρθιες. **Τουλάχιστον στο όνομά τους.**

Ο Τρίτος **πείσων** να πείσει στην αναδόμηση που φημιολογείται ότι θα γίνει μετά το Πάσχα. Αφού συγκέντρωσε πάνω του τα πυρά του «Κ-Κεξ» (και έχουμε ξαναπεί ότι η αντίθεση μαζί του είναι γιατί αυτός αντιτάσσεται σε μια συγκοινωνία με το ψευτο - ΚΚΕ και όχι για την βαθιά αντιδραστική γραμμή του στην Παιδεία) και της φιλοσοφικής φράξιας του ΠΑΣΟΚ π.χ. η επίθεση Χατζηνάκη στη Βουλή, Βεριβάκη, Κουλοσφρη, αυτή τη στιγμή είναι ένα θλιβερό μη αναδομημένος υπουργός. Ότι θα πείσει ο Τρίτος η «Κ-ΝΕ» πήρε διαβεβαίωση προσωπικά από τον Παπανδρέου μετά την πορεία - περικλήρωση του υπουργείου στις 15.3. Έπρεπε λοιπόν να κινητοποιήσει το σοσιαλφασιστικό της μηχανισμό για να τσακίσει τις καταλήψεις. Κι αυτό γιατί ο Τρίτος έπρεπε να φραγθεί όχι κάτω απ' την πίεση του ψευτο - ΚΚΕ, ώστε να μην εκτεθεί ο Παπανδρέου στους «αντιρώσους» του ΠΑΣΟΚ.

Αφού λοιπόν ξεκίνησε τις καταλήψεις για τους πολιτικούς της σκοπέυς έπρεπε τώρα η «Κ-ΝΕ» να προχωρήσει στο σπάσιμο τους.

Έτσι το Σάββατο 19.3 γίνεται σύσκεψη των ΤΕΛ στη Σιβιτανίδειο για να προετοιμασθεί το έδαφος από την «Κ-ΝΕ» για το πραξικόπημα της Κυριακής. Εκεί, η «συντονιστική επιτροπή των ΤΕΛ» - που δεν έχει βγει μέσα από γενικές συνελεύσεις αλλά προπάργει απ' τον Οκτώβρη στην Αθήνα και από τον Φεβρουάριο στη Θεσσαλονίκη σύμφωνα με καταγγελλόμενες μαθητών διορισμένη απ' τον Περισσό - θα προτείνει κλιμάκωση της αγώνα με νέες μορφές πάλης, δηλ. σταματάμε τις καταλήψεις, με αποκορύφωμα ένα αγωνιστικό κλείσιμο με συναιλία. Σ' αυτές τις μεθοδεύσεις οι μαθητές θα αντισταθούν δηλώνοντας ότι «εμείς συνεχίζουμε τις καταλήψεις».

Σ' αυτή τη συγκέντρωση βρισκόταν και ο σ.μας από τη ΣΒΙΕ που με την τοποθέτηση του αποκάλυψε το ρόλο της «Κ-ΝΕ» και έβαλε τα πραγματικά αιτήματα των μαθητών «όχι στην παράταση του σχολικού έτους», «να αυξηθεί το όριο των απουσιών». Αυτό έδωσε θάρρος στους μαθητές που αμέσως μετά επιτέθηκαν στους Κνίτες κατηγορώντας τους για καπέλωμα και καταγγέλοντας ότι μέλη συντονιστικών επιτροπών κατάληψης δεν είχαν ενημερωθεί για την Πανελλαδική σύσκεψη των ΤΕΛ στις 20 Μάρτη που ήταν την επόμενη μέρα.

Την Κυριακή στο 1ο ΤΕΛ Αθήνας γίνεται η δεύτερη σύσκεψη. Οι Κνίτες πρέπει να τελειώσουν με τις καταλήψεις. Εδώ θα χρησιμοποιήσουν κάθε φασισμό για να το πετύχουν. Για να αλλάξουν τους συσχετισμούς υπέρ τους έχουν φέρει και τους δικούς τους γονείς και κηδεμόνες. Με το ξεκίνημα της συγκέντρωσης κάνουν το πρώτο πραξικόπημα παίρνουν το προεδρείο και αποκρύπτει βάζουν ένα «μαθητή» 35 χρονών απ' το ΣΕΜΜΕ (σύλλογος εργαζόμενων μαθητών) (τη στιγμή που αρνήθηκαν κάθε συμμετοχή στις καταλήψεις) από τα ΤΕΛ και τα Πολυκλαδικά) καθοδηγητή στέλεχος του «Κ-Κεξ». Οι

άλλοι δύο βέβαια είναι Κνίτες. Οι μαθητές αντιτάσσονται μαζί με το σ.μας από τη ΣΒΙΕ αλλά κάτω από το πρόσχημα που βάζουν οι σοσιαλφασιστές να προχωρήσει η σύσκεψη υποχωρούν. Οι προτάσεις της «συντονιστικής» είναι οι ίδιες «να συνεχίσουμε τον αγώνα μας με άλλες μορφές πάλης περιφρουρώντας τις καταλήψεις μας και το μέλλον του κινήματος σταματώντας τις καταλήψεις». Οι «άλλες μορφές πάλης» είναι συναιλίες.

Μέσα σε ένα φοβερό κλίμα που οι Κνίτες βγάζουν πυρηνούς «αγωνιστικούς» λόγους ενάντια στις καταλήψεις οι αγωνιστές μαθητές αντιτάσσονται και δηλώνουν ορθά - κοφτά ότι θα συνεχίσουν τις καταλήψεις καταγγέλοντας τη «συντονιστική επιτροπή» για καπέλωμα και διάλυση του αγώνα. Ο σ.μας από τη ΣΒΙΕ θα παρέμβει αποφασιστικά και θα δώσει την εξήγηση γιατί η «Κ-ΝΕ» σπάει τις καταλήψεις οπλίζοντας πολιτικά τους μαθητές και εμψυχώνοντας τους να συνεχίσουν τον αγώνα τους με καταλήψεις. Γι' αυτό θα εισπράξει το δηλητήριο των σοσιαλφασιστών που θα τον διακόψουν συνεχώς αλλά και την πλήρη υποστήριξη των μαθητών.

Στη διάρκεια της σύσκεψης όμως θα αποκαλυφθεί ότι οι Κνίτες δεν είναι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι από γενικές συνελεύσεις των σχολείων αλλά και ούτε είναι στις συντονιστικές επιτροπές κατάληψης (π.χ. Γκράβα) και οι οποίοι μετέφεραν τη γνώμη του Κ.Σ. της «Κ-ΝΕ» και όχι τη γνώμη της γενικής συνέλευσης.

Δημιουργείται φασαρία στην αίθουσα και μπαίνει ζήτημα από τους αγωνιστές μαθητές νέας συντονιστικής επιτροπής πράγμα που μπήκε και στην αρχή. Οι Κνίτες βιάζονται να ψηφοφορήσουν για τη συνέχιση ή όχι των καταλήψεων πράγμα που οι μαθητές αρνούνται. Απειλούνται επεισόδια. Μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα αναταραχής οι Κνίτες θα εξαφανιστούν σε κλάσματα του δευτερολέπτου και κυριολεκτικά θα πεταχτούν έξω από τους μαθητές που έχουν αναγκαστεί από τους φοβερούς φασισμούς.

Αμέσως μετά γίνεται μια προσπάθεια συγκρότησης των καταληψιών μαθητών και ορίζεται σύσκεψη στη Σιβιτανίδειο για τη Δευτέρα στις 21.3.

Εδώ, μέσα, σ' ένα κλίμα πραγματικής δημοκρατίας, οι αγωνιστές μαθητές θα καταγγείλουν την «Κ-ΝΕ» και αυτή τη «συντονιστική επιτροπή» και θα βάλουν θέμα νέας συντονιστικής αντιπροσωπευτικής επιτροπής με 2 εκλεγμένους αντιπροσώπους από κάθε ΤΕΛ. Επίσης θα συζητήσουν μορφές κλιμάκωσης του αγώνα όπως παράταση 25 Μάρτη, ενημέρωση λαού, κλείσιμο δρόμων. Μέσα σ' αυτή τη συγκέντρωση όμως θα φανεί και κάτι άλλο: μια μερίδα μαθητών που στο όνομα της «Ενότητας» και της μη ρήξης για να μη φανεί διασπασμένο το μαθητικό κίνημα όπως λένε δεν θέλουν το διαχωρισμό με την ψευτοΚΝΕ και τη συντονιστική της. Αυτό θα βγει καθαρότερα στις επόμενες συγκεντρώσεις.

Την Τρίτη 22.3 νέα σύσκεψη στη Σιβιτανίδειο βγάζει επιτροπή πρωτοβουλίας 9 ΤΕΛ που θα κατευθύνει τον αγώνα τους και αποφασίζει κλείσιμο δρόμων, παράταση κεντρική στις 24 Μάρτη στην Αθήνα από τους καταληψίες - μαθητές και τοπικές από κάθε σχολείο και πανελλαδική κάθοδο στην Αθήνα στις 29.3. Οι τοποθετήσεις του σ.μας από τη ΣΒΙΕ και στις δύο συγκεντρώσεις είναι να μπουν στη σημαία των μαθητών να μπουν τα πραγματικά αιτήματα «όχι στην παράταση του σχολικού έτους», «αύξηση του ορίου των απουσιών» ώστε να μπουν στον αγώνα και τα ΤΕΛ και να πλατύνει το μέτωπο.

Ακόμα να βγει νέα συντονιστική επιτροπή και προκήρυξη - καταγγε-

λία για τα γεγονότα της Κυριακής ώστε να ενημερωθούν οι μαθητές και προτείνει σχέδια δράσης για την ανάπτυξη του αγώνα.

Εδώ θα φανεί καθαρά η πάλη των δύο γραμμών στο στρατόπεδο των «μυρωδάτων λουλουδιών», της κατάληψης δηλ. απ' τη μια είναι οι πρωτοπόροι μαθητές που θέλουν να πάρουν τον αγώνα στα χέρια τους και όχι καπέλωμα και απ' την άλλη οι συμβιβαστές με την «Κ-ΝΕ», αυτοί δηλ. που δεν θέλουν διάσπαση των μαθητών και επιδιώκουν την ενότητα με τους διασπαστές!

Είτε δηλ. το κάνουν συνειδητά ή όχι, ανεξάρτητα από τη θέλησή τους αυτή είναι μια συμβιβαστική γραμμή, μια γραμμή καταστροφής και διάλυσης του κινήματος όπως αποδείχτηκε.

Την Τετάρτη 24 Μάρτη γίνεται η πρώτη αυτόνομη εκδήλωση των μαθητών με την κεντρική παρέλαση στην Αθήνα. Χωρίς οργάνωση όμως και συνθηματολογία (συμβολή των συμβιβαστών) πορεία αυτή θα αποτύχει και θα είναι απομακρυσμένη. Αυτή η χούφτα όμως των μαθητών από το 1ο και 4ο ΤΕΛ Αθήνας θα προχωρήσει και θα κερδίσει τις εντυπώσεις του κόσμου παρά την τρομοκρατία της αστυνομίας.

Ποιά ήταν όμως η στάση της «Κ-ΝΕ» όλο αυτό τον καιρό; Αφού είδε ότι το κίνημα ξέφυγε απ' τον έλεγχο της αλλάξει τακτική και βάζει καινούργιο προσωπείο. Όπου μπορεί τώρα σπάει και όπου δεν μπορεί παρατείνει μια βδομάδα προετοιμαζοντας το έδαφος και σκορπίζοντας απογοήτευση, εκμεταλλευόμενη και την έλλειψη οργάνωσης από τους μαθητές, για να σπάσει αργότερα. Ενώ λοιπόν εμφανίζεται ότι θέλει κατάληψη να καπηλεύεται πάλι και να εκμεταλλευτεί τις συμβιβαστικές τάσεις σπάει με φασισμούς στο 1ο Δάφνης, Περιστερίου, Ν. Φιλαδέλφειας, Χαλανδρίου, Αγ. Παρασκευής την Τρίτη 22.3. Και διοργανώνει πανελλαδική σύσκεψη δευτέρα 27.3 στο Πολυτεχνείο. Σε σύσκεψη στις 26.3 στη Σιβιτανίδειο της Επιτροπής Πρωτοβουλίας αποφασίζουν να πάνε στη σύσκεψη της «Κ-ΝΕ», να αποκαλέσουν το ρόλο της συντονιστικής της και να βάλουν ζήτημα νέας συντονιστικής επιτροπής εν- κλεγμένων μέσα από γενικές συνελεύσεις σχολείων. Επίσης το ζήτημα της πανελλαδικής καθόδου στις 29.3.

Στο Πολυτεχνείο οι Κνίτες θα εμφανιστούν με δημοκρατικό προσωπείο λέγοντας ότι για την πορεία του αγώνα θα αποφασίσουν οι γενικές συνελεύσεις ξέροντας την κούραση και την απογοήτευση των μαθητών και τις αδυναμίες του κινήματος. Το σπάσιμο θα πάει να περαστεί ύπουλα αλλά θα φανερωθεί από τις ερωτήσεις και τοποθετήσεις των μαθητών και την καταγγελία της «συντονιστικής». Η αδυναμία όμως οργάνωσης και συντονισμού της δράσης των καταληψιών, παρ' όλη την αποκάλυψη της «Κ-ΝΕ», δεν θα μπορέσει να φέρει τη νίκη. Οι Κνίτες θα φτιάξουν γρήγορα ένα πλαστό ψήφισμα και θα τελειώσουν την συγκέντρωση μέσα στις διαμαρτυρίες των μαθητών.

Εδώ δεν θα επιτρέψουν στον σ.μας από τη ΣΒΙΕ να πάρει μέρος σ' αυτή την σύσκεψη «γιατί δεν είναι μαθητής». Και όταν κάτω από την πίεση των μαθητών θα τον αφήσουν να περάσει, τον απειλούν ότι θα τον «κανονίσουν στο τέλος». Η απαγόρευση της ομιλίας του επίσης δεν μπόρεσε να περάσει στους μαθητές.

Την Δευτέρα και την Τρίτη, οι καταλήψεις θα σπάσουν και μόνο 7 σχολεία θα συνεχίσουν απ' τα 24. Γιατί όμως έγιναν όλα αυτά; 1) Γιατί απ' τη στιγμή που δε φτιάχτηκε καινούργια συντονιστική που να κατευθύνει, να οργανώ-

σει τον αγώνα, να προπαγανδίζει, να ανορθώνει το ηθικό να συγκροτεί τις δυνάμεις ήταν αναπόφευκτο ένα - ένα τα σχολεία να τσακίζονται και να απλώνεται η απογοήτευση. Αυτό ήταν το πρωταρχικό, το βασικό. Θα ήταν η ρήξη με την «Κ-ΝΕ» και η αρχή ενός καινούργιου αγώνα. Εδώ ήταν ο καταστροφικός ρόλος των συμβιβαστών.

2) Γιατί τα ίδια τα αιτήματα ήταν στενά, τέτια που δεν αμφοσθητοί- σαν αυτό το σχολείο - γκέιτο, του παπαγαλιού, της αλλοτριώσεως, δεν εκφράζαν δηλ. την δυναμική αυτού του κινήματος. Τη βάση πάνω στην οποία εξεγέρθηκε.

Οι εσωτερικές αδυναμίες του κινήματος και τα χιπήματα των αντιδραστικών της «Κ-ΝΕ» τσάκισαν αυτό το κίνημα.

Όμως αυτή τη στιγμή δεν πρέπει να απογοητευόμαστε. Έχουμε την εμπειρία απ' αυτό τον αγώνα, πρέπει να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας και πρέπει να ξέρουμε ότι οι νίκες βγαίνουν μέσα απ' τις ήττες. Δόξα μια φοβερή μάχη, αποκάλυψαμε το σοσιαλφασισμό και αντιμαθητικό χαρακτήρα της «Κ-ΝΕ». Καταφέραμε ως ένα βαθμό οργανωτικά να ελευθερωθούμε απ' αυτούς αλλά πολιτικά και ιδεολογικά δεν το καταφέραμε. Αυτό πρέπει να δούμε, και να ξαναβρούμε πάλι μπροστά στηριζόμενοι στις δικές μας δυνάμεις. Δεν χρειάζομαστε καπέλα. Το αποδείξαν αυτό οι μαθητές της Θεσσαλονίκης απ' τη Σταυρούπολη που είπαν στους «Κνίτες» της «συντονιστικής» «Αν εσείς συνεχίσετε εμείς θα συνεχίσουμε, αν εσείς δεν συνεχίσετε εμείς πάλι θα συνεχίσουμε».

Οι μαθητές είναι υγιείς και δεν θέλουν το φασισμό ούτε το σοσιαλφασισμό. Χαρακτηριστικό γι' αυτό είναι η καταγγελία από το 1ο ΤΕΛ για τα γεγονότα της Κυριακής 20.3.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Πιστεύοντας ότι τα αιτήματά μας είναι δίκαια, αγωνιζόμαστε ενάντια στα κυβερνητικά μέτρα για την Παιδεία και το στρατολογικό νομοσχέδιο.

Καταγγέλλουμε την ΚΝΕ, που θέλει να σπάσει τις καταλήψεις, υποστηρίζοντας την κυβερνητική πολιτική. Ακόμη καταγγέλλουμε τα μέλη της συντονιστικής επιτροπής των ΤΕΛ, μετά από την συνέλευση που έγινε την Κυριακή 20.3.88 στο 1ο ΤΕΛ Αθηνών, για τις φασιστικές ενέργειες στην συνέλευση των ΤΕΛ, και αμφοσθητούμε την εγκυρότητα της συντονιστικής επιτροπής ΤΕΛ.

Προτινάμε να ψηφιστεί μια καινούργια συντονιστική επιτροπή που θα εκλεγεί από τα κατεληψμένα ΤΕΛ, και όχι από κομματικούς μηχανισμούς, και θα μπορέσει να προωθήσει τα αιτήματά μας. Εμείς σαν το 1ο ΤΕΛ Αθηνών, συνεχίζουμε την κατάληψη που αρχίσαμε την Τετάρτη 23.88, και αγωνιζόμαστε για την δικαίωσή μας.

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ ΤΕΛ ΑΘΗΝΩΝ ΓΙΑ ΕΝΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Εμείς η νεολαία της ΟΑΚΚΕ θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για την συγκρότηση ενός ανεξάρτητου μαθητικού κινήματος έτσι όπως αποφασιστικά βοηθήσαμε αυτό το κίνημα των καταληψιών δεθήκαμε με τις μάζες των μαθητών και δόξαμε ότι μπορούσαμε μέσα από το σ.μας από τη ΣΒΙΕ για να πετύχει το καλύτερο. Εμείς πιστεύουμε στις ανεξάντλητες δυνάμεις της νεολαίας και των μαθητών.

Συνάδελφοι μην σταματάτε τον αγώνα σας μην απογοητεύεστε. Όλοι οι αντιδραστικοί και η «Κ-ΝΕ» είναι χάρτινες τίγρεις. Απομονώστε τους εχθρούς και τους ψευτικούς φίλους σας. Έτσι ώστε καμιά «Κ-ΝΕ» να μη μπορεί να ξανασηκώσει χέρι πάνω σας. Δεν θ' αργήσει η μέρα που η σπίθα μάχης θ' ανάψει τη φωτιά στο μεγάλο κάμπο.

ΛΙΓΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Ένα πράγμα αποδείξαν οι φοιτητικές εκλογές. Την άρνηση των φοιτητών να ακολουθήσουν οποιοδήποτε από τα ρεύματα που κυριαρχούν στα Πανεπιστήμια.

Η αποχή στρεφόταν ενάντια σε όλους, από την Πανεπιστημιακή ως τις Ψυπειρώσεις. Αυτό φάνηκε στα χαμηλότερα από πέρισι απόλυτα νούμερα των ψήφων που πήρανε όλες οι παρατάξεις. Αν μερικές ανέβηκαν σε ποσοστά αυτό σημαίνει μόνο ότι άλλαξαν οι σχέσεις ανάμεσα στις παρατάξεις. Εδώ υπήρχε η συντριβή της ΠΑΣΠ και η σχετική αλλά όχι μεγάλη αύξηση του ποσοστού της ΝΑ.

Οι άλλοι όλοι μέινανε σχεδόν σταθεροί. Είναι χαρακτηριστική η απόλυτη πτώση των Ψυπειρώσεων παρά την ποσοστική αύξηση των ψήφων τους. Αποδείχθηκε ότι ο φίλο - ΚΚεξ, τυχοδιωκτισμός τους και η καταστροφική διαλυτική τους γραμμή δεν μπορούν να είναι διέξοδος της αριστεράς των φοιτητών. Αυτοί ζητάνε πια μια άλλη, μια πραγματική αριστερά.

ΠΑΖΑΡΙ ΣΤΗ ΓΣΕΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Πριν λίγες εβδομάδες, ο Γεννηματάς είχε υποσχεθεί στην ΕΣΑΚ πως το ζήτημα της συμμετοχής των οργανώσεων των συνταξιούχων στο 24ο συνέδριο της ΓΣΕΕ, θα λυθεί υπέρ της. Σε ειδική σύσκεψη της λεγόμενης διαπαραταξιακής επιτροπής ο Γεννηματάς είχε πει πως η κυβέρνηση με νόμο θα ρύθμιζε το ζήτημα. Όμως ένας τέτοιος νόμος ήταν στην αρμοδιότητα του υπουργού Δικαιοσύνης Κουτσόγιωργα. Έτσι λοιπόν πριν λίγες μέρες έγινε συνάντηση της διαπαραταξιακής επιτροπής αυτή την φορά με τον Κουτσόγιωργα. Σ' αυτήν ο Κουτσόγιωργας αρνήθηκε να προωθήσει έναν τέτοιο νόμο και «σύστησε» στην διαπαραταξιακή επιτροπή να περιμένει την απόφαση του Άρειου Πάγου, που συνέρχεται για να αποφασίσει πάνω στο ζήτημα στις 22 Απρίλη, ημέρα που έχει αποφασιστεί να αρχίσει το συνέδριο και θα εκδώσει απόφαση ιώως και μετά από ένα χρόνο.

Σ' αυτήν την τελευταία συνάντηση δεν πηγαίνει ο Γεννηματάς, ο οποίος την ίδια στιγμή συναντιέται στο Καστρί με τον Παπανδρέου. Αργότερα, σύμφωνα με πληροφορίες του τύπου, ο Παπανδρέου καλεί Γεννηματά και Κουτσόγιωργα σε ειδική σύσκεψη για να λυθεί το ζήτημα.

Να λοιπόν πως εκδηλώνεται ανοιχτά η σύγκρουση των φραξιών μέσα στην κυβέρνηση και στο ΠΑΣΟΚ. Τη στιγμή που το ψευτο - ΚΚΕ βρισκείται προ των θυρών της ΓΣΕΕ.

Από την μια το ρωσόφιλο μπλοκ, ψευτο - ΚΚΕ, Γεννηματάς, Παπανδρέου, προσπαθεί να διαμορφώσει τους πιο ευνοϊκούς γιαυτό συσχετισμούς γιαυτό στο λεγόμενο -24ο συνέδριο της ΓΣΕΕ και από την άλλη η φράξια μέσα στο ΠΑΣΟΚ που αντιτίθεται στην ηγεμονία του ψευτο - ΚΚΕ και στην «απλή αναλογική», Κουτσόγιωργας, Ραυτόπουλος κ.λπ., προσπαθεί να κρατήσει την δικιά του ηγεμονία.

Στη μέση αυτής της σύγκρουσης οι συνταξιούχοι. Μιας σύγκρουσης όμως που όχι μόνο είναι έξω από τα δικά τους συμφέροντα αλλά και έξω από τα συμφέροντα ολόκληρης της εργατικής τάξης.

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των συνταξιούχων μέχρι τώρα δεν συμμετείχαν στην ΓΣΕΕ. Στην τεράστια πλειοψηφία τους οι οργανώσεις αυτές ελέγχονται από την ΕΣΑΚ. Αν συμμετέχουν στο «συνέδριο», σύμφωνα με τους υπολογισμούς των παρατάξεων, που μετράν με «κουκιά» το εργατικό κίνημα - θα δώσουν από μόνοι τους μια έδρα στην 45μελή διοίκηση της ΓΣΕΕ στην ΕΣΑΚ. Εκεί λοιπόν είναι το ζήτημα!

Την ΕΣΑΚ δεν την έπιασε ο πόνος για τα συμφέροντα των συνταξιούχων. Γιατί ποτέ της δεν πάταξε για αυτά τα συμφέροντα, για μια πραγματική αύξηση των πενιχρών συντάξεων, για μια βελτίωση της άθλιας ζωής των απόμαχων του μεροκάματου. Μα το κυριότερο αναδείχθηκε σ' αυτήν την δύναμη που χτύπησε και συμποτάρισε τον αγώνα των εργαζόμενων για αυξήσεις πάνω στο μεροκάματο, έναν αγώνα που θα είχε και σαν συνέπεια την άνοδο των συντάξεων.

Από την άλλη η ΠΑΣΚΕ του Ραυτόπουλου με την άρνηση της συμμετοχής των συνταξιούχων στο συνέδριο, δείχνει για άλλη μια φορά, όσο περιφρονηθεί βαθειά όχι μόνο τους συνταξιούχους αλλά και συνολικότερα τους εργαζόμενους.

Το συνδικαλιστικό κίνημα των συνταξιούχων είναι αναπόσπαστο κομμάτι του συνδικαλιστικού κινήματος των εργαζόμενων. Και αυτό γιατί έχουν κοινά συμφέροντα, κοινά αιτήματα και κοινούς αγώνες.

Σε ένα πραγματικό δημοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα οι συνταξιούχοι θα έπρεπε να αντιπροσωπεύονται σε όλα τα όργανά του.

Όμως εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με ένα τέτοιο ζήτημα δημοκρατίας. Γιατί απλούστατα ολόκληρη η δομή της ΓΣΕΕ, ο τρόπος που συνολικά έχουν διαμορφωθεί οι συσχετισμοί όχι μόνον δεν έχουν καμιά σχέση με την δημοκρατία, αλλά αντίθετα είναι αποτέλεσμα του πιο άγριου πραξικοπηματισμού, είναι αποτέλεσμα βίας, κρατικής παρέμβασης και κάθε αντιδημοκρατίας μέσα στο εργατικό κίνημα.

Γιαυτό και το συνδικαλιστικό κίνημα των συνταξιούχων τίποτα δεν έχει να χάσει από την μη συμμετοχή του στο «συνέδριο» της ΓΣΕΕ.

Οι συνταξιούχοι χρειάζονται πάνω απ' όλα ένα δυνατό συνδικαλιστικό κίνημα, που θα βάζει σαν πρώτο του στόχο την βελτίωση των όρων της ζωής τους. Και ένα τέτοιο κίνημα όχι μόνον δεν περνάει μέσα από την ΓΣΕΕ, αλλά είναι σε ριζική αντίθεση μαζί της!

Και για ένα τέτοιο κίνημα δεν ενδιαφέρεται ούτε η ΕΣΑΚ ούτε η ΠΑΣΚΕ.

Το μόνο που κάνει η ΕΣΑΚ είναι να δημιουργεί πάνω στα προβλήματα των συνταξιούχων για να κερδίσει την ηγεμονία της στη ΓΣΕΕ. Αυτό άλλωστε το ομολογεί ανοιχτά όταν δηλώνει: «Με πρόσημα τη συμμετοχή των συνταξιούχων μεθοδεύει την αναβολή, αναμένοντας δήθεν την απόφαση του Άρειου Πάγου, που θα αποφασίσει για το θέμα στις 22 Απρίλη, μέρα δηλαδή που αρχίζει το 24ο συνέδριο. Το πρόσημα όμως αυτό, δεν μπορεί να καλύψει τους πραγματικούς λόγους αυτής της επιχείρησής της νέας κυβερνητικής παρέμβασης. Και αυτοί σχετίζονται με το σύδρομο της διαβόητης αυτοδυναμίας».

Αυτό είναι λοιπόν το ζήτημα: «Το σύδρομο της διαβόητης αυτοδυναμίας». Και εκεί σήμερα κατευθύνει τα πυρά της ολόκληρη η φιλορώσικη φράξια.

ΕΣΑΚ και Γεννηματάς ενάντια σε Κουτσόγιωργα, Ραυτόπουλο. Ανεξάρτητα από την έκβαση αυτής της σύγκρουσης σήμερα, το φιλορώσικο μπλοκ έχει βάλει πλώρη για την δικιά του αυτοδυναμία μέσα στην ΓΣΕΕ. Και αυτό δεν μπορεί να ανταρσει από την ανταρταγική κλίκα του Κουτσόγιωργα - Ραυτόπουλου. Για την εργατική τάξη και αυτό το συνέδριο της ΓΣΕΕ, δεν είναι τίποτα άλλο από ένα συνέδριο των εχθρών της. Και σαν τέτοιο πρέπει να καταγγελλεί.

